

OCHIUL TIMPULUI

— Răcoasa - trecut, prezent, viitor —

OCHIUL TIMPULUI. Răcoasa - trecut, prezent, viitor

COLEGIUL DE REDACȚIE:

Bibliotecar **Ghiță Vlădoiu**

Prof. lb. română **Camelia Caproș**

Prof. lb. română **Paula Ramona**

Comănescu-Fluturu

Prof. învă. primar **Cristina Baniță**

Prof. lb. engleză **Elena Cristescu**

Prof. lb. franceză **Anișoara Mărăscu**

Elevi: Maria Obreja - cls. a VIII-a Mădălina

Lupașcu - cls. a VIII-a Maria Tîrlă - cls. a

VIII-a

Valentina Filimon - cls. a VIII-a

Ana Maria Năstase - cls. a VIII-a

Alexandra Vlădoiu - cls. a VIII-a

Petruța Năstase - cls. a VIII-a

Paul Lupașcu - cls. a VIII-a

Andreea Milea - cls. a VII-a

Bogdan Baniță - cls. a VII-a

Dorinel Ciolan - cls. a VII-a

Ștefan Micu - cls. a VII-a

Andrei Vlaicu - cls. a VII-a

Cristina Ragea - cls. a VI-a

Iustin Obreja cls. a VI-a

Bogdan Tofăleanu - cls. a VI-a

George Ursachi - cls. a VI-a

Cătălin Filimon - cls. a VI-a

Anca Dragu - cls. a V-a

Ana-Maria Apostu - cls. a V-a

Octavian Caproș - cls. a V-a

Sebastian Roșu - cls. a V-a

Laura Hortolomei - cls. a IV-a

Denisa Irimia - cls. a IV-a

Ana-Maria Năstase - cls. a IV-a

Ștefan Epuraș - cls. a IV-a

Mihai Raiu - cls. a IV-a

Daria Găure - cls. a III-a

Mioara Robu

Viorica Dărmănescu

Cecilia Merchea

Dănuț Ene

Istoricul comunei Răcoasa-Ghiță

Vlădoiu.....pagina 4

Ieri, azi, mâine-Maria Obreja..... pagina 7

Dor de leagănul copilăriei-Viorica Dărmănescu.....pagina 7

Momente de participare a locuitorilor comunei Răcoasa la făurirea Istoriei României Mădălina Lupașcu.....pagina 8

Luptele din zona Mărăști din 8 - 17 iulie 1917

Alexandra Vlădoiu, Dorinel Ciolan.....pagina 10

Mausoleul Eroilor

Octavian Caproș, Andrei Vlaicu....pagina 11

Biserica și Casa Parohială-Paul Lupașcu....pagina 13

Școala „Regina Maria” Mărăști

Bogdan Tofăleanu...pagina 13

Alimentarea cu apă, Arcul de Triumf

Cristina Ragea, Laura Hortolomei....pagina 14

Răcoasa prin ochi de copil-Cătălin Filimon

....pagina 15

Satul meu natal-Daria Găure....pagina 15

Învățământul din Răcoasa-Maria Obreja, Bogdan Baniță.....pagina 16

Timpul-Iustin Obreja....pagina 17

Un strop de ceară-Viorica Dărmănescu.....pagina 17

Jurnalul timpului-Bogdan Baniță...pagina 18

Satul meu Răcoasa-Maria Obreja...pagina 18

Sfârșit al nesfârșitului-Dănuț Ene.....pagina 18

Ceremonia de înhumare a Mareșalului

Averescu-Iustin Obreja...pagina 19

Însemne memoriale-Petruța Năstase, Ana-Maria Năstase....pagina 19

Participarea răcoșenilor la cel de-al doilea război mondial

Ana-Maria Apostu, Mihai Raiu....pagina 20

Răcoasa-Mădălina Lupașcu....pagina 21

Stejarul-Viorica Dărmănescu....pagina 21

Biserica - Andreea Milea, Anca Dragu.....pagina 22

Activitatea culturală - Ghiță Vlădoiu .. pagina 23

Universul meu - Maria Tîrlă...pagina 24

O călătorie în timp - Ștefan Micu..pagina 24

Sunt un om - Dănuț Ene...pagina 24

Etnografie specifică comunei Răcoasa - Sebastian Roșu, George Ursachi.....pagina 25

Aici am rămas toți cei care avem rădăcini -

Mioara Robu....pagina 26

Mi-e dragă Răcoasa - Cecilia Merchea...pagina 26

Personalități din Răcoasa - Denisa Irimia,

ARGUMENT

L-am cunoscut pe domnul Ghiță Vlădoiu cu mult timp în urmă, când, alături de alți colegi, pășeam împreună, cu timiditate dar și cu încredere, peste pragul minunatei profesii de bibliotecar. Dacă și astăzi îi port același respect ca la început și îl apreciez pentru fiecare bătaie de inimă așezată pe templul Bibliotecii, aceasta nu se datorează doar faptului că suntem colegi, nu se datorează doar seriozității și dăruirii reale pe care le-a dovedit continuu în activitatea sa, ci se datorează, mai ales, faptului că a reușit să fie și să se mențină un reper printre bibliotecarii din Vrancea și din țară, că a contribuit prin inovație continuă și cu o modestie care îi face cinste, la creșterea prestigiului profesiei noastre și la recunoașterea rolului atât de dinamic și continuu formator al bibliotecii.

Domnul Ghiță Vlădoiu ne propune, iată, o nouă idee pe care vrea să o transforme în faptă, așa cum ne-a obișnuit: Revista *Ochiul timpului. Răcoasa - trecut, prezent, viitor*. Suntem siguri că această inițiativă transformată într-un proiect câștigător în Programul Biblionet - nu singurul, după cum bine se știe - va fi un succes și un câștig real pentru întreaga comunitate din Răcoasa, care trebuie să-l susțină în acest demers intelectual, formator și afectiv deopotrivă. Cine poate să caute mai bine, cu minuție și cu îndemânarea dată de profesie în lada de zestre a comunei? Cine poate să cerceteze, prin oceanul Timpului, în toate direcțiile sugerate de istoria care a fost și de cea recentă? Desigur, Bibliotecarul, Biblioteca și mâna aceea de entuziaști – elevi și profesori, ori, pur și simplu, oameni ai locului - care vor așeza în fața noastră, (în)semnele Timpului și ale istoriei frumoasei comune, Răcoasa.

Și în felul acesta, Bibliotecarul, în cazul de față, colegul nostru, Ghiță Vlădoiu, va contribui și el, prin comunitate și cu ajutorul ei, implicându-se și învățându-i pe alții să se implice, la construirea istoriei locale.

Vă mai amintiți de Meșterul Manole? Ce de asemănări între acest personaj de legendă și personajul aflat mereu în acțiune, care este Bibliotecarul și ce frumoasă și impresionantă truda și creația lor.

Prin Revista *Ochiul timpului. Răcoasa - trecut, prezent, viitor*, vom fi cu toții - sunt sigură de acest lucru - martorii unei necesare, importante și frumoase creații: un dar pentru întreaga comunitate. Un dar peren, a cărei importanță va spori odată cu trecerea timpului.

Dorim succes echipei redacționale, susținem și apreciem pe deplin astfel de inițiative, care prefațează atât de inspirat - la ora când scriu aceste rânduri - Ziua Națională a Bibliotecarului din România.

Iar domnului Ghiță Vlădoiu, demn fiu al profesiei și al comunității sale, îi adresăm caldele noastre felicitări pentru realizările sale alături de echipa sa și de utilizatorii bibliotecii publice din Răcoasa!

dr. Teodora Fîntînaru
Director - Biblioteca Județeană „Duiliu Zamfirescu” Vrancea

Comuna Răcoasa se află pe malul stâng al Șușiței, în regiunea subcarpatică, la 60 km de municipiul Focșani și la 25 km față de orașul Panciu, fiind formată din satele: Răcoasa, Gogoiu, Mărăști, Verdea și Varnița. Teritoriul administrativ al comunei Răcoasa este străbătut de drumul național DN2L (Tișița - Panciu - Lepșa). Acest drum asigură locuitorilor comunei legătura cu DN2 (E85) clasat ca drum reper de orientare nord-sud, care face legătura între Republica Moldova și Bulgaria, traversând România. Suprafața comunei este de 8890 de hectare, din care 404,61 ha intravilan și 8585,39 extravilan. Populația comunei este de 3073 locuitori iar reprezentarea pe sate este următoarea: Răcoasa - 1126, Gogoiu - 232, Mărăști - 535, Verdea - 754, Varnița - 426.

ISTORICUL COMUNEI RĂCOASA

In aria largă de locuire a sudului Moldovei se înscrie și trecutul foarte îndepărtat al teritoriului comunei Răcoasa. La punctul numit „Lacul Platonului” s-a descoperit un brăzdar de plug și un vas de ceramică ce se încadrează culturii Monteoru. În vatra satului Răcoasa s-a descoperit un tezaur monetar de argint geto-dacic, compus din 115 piese, încadrat cronologic în secolele II-I î.e.n. În punctul „La Moțoc” a fost descoperită o așezare cu urme materiale ce aparțin culturii carpodacice (secolele II-III e.n). În zona de sud-est a satului Răcoasa s-au identificat fragmente ceramice aparținând secolelor VI-VII e.n.,

printre care și un tipar de piatră pentru turnat podoabe.

În evul mediu, anterior secolului al XV-lea, localitățile aparținătoare comunei Răcoasa de astăzi au făcut parte, alături de Câmpuri, dintr-un singur corp de moșie după care s-au despărțit.

Începând cu secolul al XV-lea, odată cu organizarea administrativă a Moldovei, localitățile comunei Răcoasa, ca de altfel întreaga vale, vor fi înglobate ținutului Putna. Cu toate acestea, însă, mult timp încă Ocolul Șușița va păstra o organizare proprie, ce s-a perpetuat până în a doua jumătate a veacului al XVIII-lea, așa cum dovedește catagrafia întocmită în anul 1774.

Prima mențiune despre așezările comunei de azi datează din secolul al XV-lea și se referă la fostul sat Alba, situat pe ambele maluri ale pârâului Alba. Un document emis în 26 noiembrie 1499 de cancelaria lui Ștefan cel Mare întărea „*comisului Ilea siliștea la Putna, anume Alba, unde a fost Miclauși ..., cumpără de la Ivul ..., nepot lui Bogdan stolnic...*” Deci, siliștea era cu mult mai veche, după cum atesta documentul citat. În anul 1587, același sat, sau mai degrabă Răcoasa, care se găsește „la gura Albei”, este menționat din nou. Se amintesc și de această dată documente mai vechi, emise de „Ștefan voievod cel Batrân”. În timp, locuitorii din siliștea Alba, alături de cei din Câmpuri, au defrișat pădurea din imediata apropiere, adică dealul Mărăștilor, prefăcând-o în terenuri de pășunat și de cultură. Aici ei și-au ridicat odăi care, treptat, vor da naștere satului Mărăștilor, existent anterior anului 1652. Acest fenomen de mutare a satelor este frecvent în evul mediu. Un exemplu edificator îl constituie satul Gogoiu, care s-a mutat cu circa 1,5 km față de

vechea vatră. El purta inițial, numele de Tămășești și se întindea dincolo de Dracea, spre Ciuruc (vechea denumire a satului Tei, înglobat satului Câmpuri).

Denumirea satelor componente ale comunei:

- în legătură cu satul Răcoasa, există mai multe ipoteze:

a). de la pârâul Răcoasa pe ale cărui maluri răcoroase localnicii și-au construit casele;

b). Răcoasa înseamnă un loc mlăștinos plin de raci;

c). după numele unei familii Răcoșanu (azi dispărută din comună). În condica de Stare civilă și în lista contribuabililor din 1864, apar Lae Răcoșanu și Nicolae Lae Răcoșanu.

- pentru satul Verdea:

a). de la dealurile pline de verdeață cu păduri dese de goruni și fagi sau de la pârul Verdea;

b). de la numele unui bătrân numit Verdeș, „...*Maria, fata lui Verdeș cumpără părți din siliștele de gios de Răcoasa.*” Documentul este datat 1614. În evidențele contribuabililor din 1864 nu apare însă nicio familie Verdeș, ceea ce se presupune că dispăruse în timp.

Tot tradiția vorbește de faptul că o parte a locuitorilor Răcoasei, menționată sub acest nume o dată cu Verdea, în anul 1614, au trăit pe apa Repejoarei, un afluent din aval al Șușiței, apoi s-ar fi mutat la Gura Albei (probabil în secolul al XV-lea), de unde nu au mai plecat.

Despre satul Varnița se afirmă că boierul Apostoleanu aduce aici o familie de țigani numită Năstasă (și astăzi în Varnița sunt multe familii ce se cheamă Năstasă) pentru a arde piatră de var. Trecătorii care-i vedeau construind cuptoare sau adunând lemne pentru arderea pietrei de var i-au numit varnițeni, iar satul Varnița.

Denumirea satului Gogoiu vine de la un anume Gogoi. Iată documentul: „(...) s-au mai găsit un zăpis la niamu Gugoilor (1555) carili scrii că Tofana, fata Simzienii, nepoata Latii, au vândut lui Gugoiu o parte din Lunca Largă și măcar și acesta vinii în cuprinsul celor trii bătrâni Straoa, Itul și Bogdan și după hotărârea lui Antohi Luță, vornic de poartă trebuie să de tot peste Cremeneț...”

Până nu demult autorul cărții „Monografia școlii Regina Maria” din Mărăști, Mihail Broina, era convins că numele satului a fost dat de numele familiei Mărăscu nume relativ răspândit atunci și acum în sat. Coman Vasile în lucrarea „Toponomia comunei Mărăști”, arăta următoarele: „Numirea acestui sat (Mărăști) și-o are, după toată probabilitatea, de la vreo persoană, pe care l-ar fi chemat Mărăscu, cum bunăoară Bucureștii, Nicoreștii, Soleștii, Micleștii etc”. Nu de aceeași părere este profesorul M. Munteanu care, mai mult o consideră stranie. Domnia sa crede că numele Mărăscu este „mai mult o poreclă împrumutată de la numele satului sau, în cel mai fericit caz, o asociație” bazându-se pe faptul că locuitorii din Poiana Albei numeau dealul pe care s-au mutat vecinii lor, Dealul Mare. Au numit apoi pe cei mutați mărășteni. Concluzia este deci simplă: toponimul Dealul Mare a dat numele satului și nu invers. Mărăști este deci un toponim generat de caracteristicile locului pe care stă așezat (Dealul Mare), nu un antroponim, cum se credea până acum. Inițial satul este așezat la Gura Țiiorei, la locul numit „Poiana Albei”. Un document din secolul al XVI-lea, arăta că un anume Dragotă a venit și s-a învoit ca satul, făcând o spărtură

pe care a devenit proprietar. Așa se explică de ce până la începuturile secolului nostru, unii din locuitorii din Muncelu Străoane, Crucea aveau proprietăți pe moșia mărăștenilor (păduri, cosire, arătură), iar mărăștenii aveau un petic de vie în aceste sate de podgorie. Iată documentul despre Dragotă: „Sunt scos di pi un zăpis din 1572, februar, 14, ci arată că au fost sârbesc și că este față, scris cu slova dumisale logofătului Costache Conache, cuprinzător pe o spărtură, care a făcut-o Dragotă din Străoani, iară Dragotă au venit cu carte domnească și au strâns 20 oameni bătrâni și au arătat cum că Dragotă a făcut aceea spărtură din Gura Albei, ci este din sus „Podul Epiei” și a cumpărat Dragotă aceea săpătură dinaintea lui Golii, Starostele de Putna”.

Devenind stăpân, Dragotă a trecut efectiv la construirea de case pentru el și pentru cei 20 de oameni ai săi, deci la întemeierea satului, care posibil să fi purtat numele său, ca întemeietor al așezării. Deci satul de la Gura Albei s-a numit la început Dragotești. Argumentația vine prin faptul că, în zonă se găsește și acum dealul Dragotesti, precum și poiana Dragotești, toponime derivate din antroponimul Dragotă. De ce satul actual n-a păstrat vechea toponomie nu se știe, deși satul întemeiat în 1570 s-a extins repede pe o suprafață relativ mare, și casele fiind foarte rare pentru că legea permitea să deții o mare suprafață de teren, dacă o defrișai și îți amenajai o locuință. Extinderea s-a făcut numai spre nord la început prin defrișarea dealurilor Vârlanul, Țiiorea și Dragotești, și apoi spre nord-vest, pe Dealul Mare, actualul sat Mărăști. Considerăm că, extinderea spre Poiana și Dealul Dragotești, con-

stituie un argument în plus pentru a afirma că satul întemeiat în Botul ALBEI s-ar fi numit Dragotești. Întemeiat în jurul anului 1570, satul Dragotești prospera rapid datorită îndeosebi condițiilor naturale de climă și sol, foarte prielnice dezvoltării agriculturii, mai ales creșterii animalelor. Credem că tocmai această ultima îndelnicire a stat la baza strămutării locuitorilor din Valea Albei pe Dealul Mare.

Pentru cei care nu cunosc unde este așezat satul, le putem spune că ni se pare impropriu toponimul Dealul Mărăști. Mai aproape de realitate ni se pare a fi toponimul Dealul Mare, folosit de străbunii noștri. E adevărat că satul este așezat pe un deal, ori de unde ai veni, ești nevoit să urci 2-4 km cu o înclinație pe care unele segmente de drum atinge și 20%, cu o diferență de nivel între Alba și Mausoleu de aproximativ 90%, totuși dealul pe care s-a întemeiat satul este cu adevărat mare cu o suprafață de șes, imensă, cuprinsă între hotarul cu satul Răcoasa și Hălăștie, suprafață care înconjoară satul pe trei laturi: sudică, vestică și nordică.

Strămutarea locuitorilor vechiului sat Dragotești pe actuala vatră a satului Mărăști s-ar fi făcut după doua ipoteze:

Iată ce scrie Coman Vasile: „Într-o vreme, s-ar fi întâmplat o mare inundatie, un potop mare de ape pe aceste locuri și, deci și pe acesta situat la gura văii Țiiorea și, drept consecință a unei asemenea inundații, li s-au distrus acelor săteni întreaga gospodărie. Și ca să nu li se mai întâmple și altă dată o asemenea nenorocire, au fost nevoiți să se mute cu tot avutul lor, ce le mai rămase, deasupra dealului celui mare își aveau și aici o mare parte de ogoare pentru semănături.”

O a doua variantă spune că: Această strămutare a locuitorilor deasupra dealului a provenit din pricina încălcării de teritorii de către unele persoane străine, megieșe cu cele ale mărăștenilor prin mutarea hotarului, ei au făcut-o ca să se apropie mai mult de ogoarele lor, și îndeaproape priveghe; astfel că la orice mișcare a dușmanului, sătenii să le stea împotriva pentru a nu le știrbi dreptul de proprietate. Credem că această ultima variantă are mai multă posibilitate de a fi credibilă, mai ales că documentele vremii nu amintesc de niciun potop care să dea naștere la asemenea inundații capabile să-i determine pe locuitorii vechiului sat Dragotești să se mute în masă pe Dealul Mare.

Dimpotrivă, există mărturii care atestă intenția unor indivizi certați cu legea de a încălca proprietățile mai îndepărtate de locuință, mai ales pe cele situate la hotarul cu actuala comună Cîmpuri. Relevantă în acest sens ni se pare a fi o hotărare a Divanului Apelativ din Iași, din data de 25 mai 1835 la ultimul proces dintre răzeșii din Mărăști și un anume Asanache Dan, mare proprietar din Cîmpuri prin care se stabilește hotarul dintre proprietatea sa și cele ale mărăștenilor. Asanache Dan a trăit între 10 mai 17... și 20 mai 1837, conform lui Cezar Cherciuin, lucrarea Vrancea și Ținutul Putnei, Ed.Neuron, pag. 9.

Primele așezări din Gura Albei au durat cam 150 ani, după care a început procesul de strămutare, proces care a durat aproape 60 de ani încheindu-se la începutul secolului al XIX-lea. În timpul domniei lui Dimitrie Cantemir (1710-1711), deja încep să apară pe Dealul Mare primele odăi, acestea fiind la origine adăposturi pentru vite, mai pe

urmă destinația lor fiind de case de locuit pentru proprietarul terenului și animalelor, care inițial își întemeiasă gospodăria în Gura Albei sau Dragotești. Așa s-a întâmplat cu toți viitorii locuitori ai satului de pe Dealul Mare, care în timpul dintre cele două documente, cel din 4 februarie 1572 care atesta existența unui sat întemeiat de Dragotă la Gura Albei și cel datat în 1786, prin care se hotărăște împăcarea unor împricinuiți din Mărăști care se certau între ei, cauza fiind tot pământul, s-a mutat din Botul Albei pe Dealul Mare. De remarcat că împăcarea are loc în fața starostelui de Putna, faptă consemnată și de profesorul M. Munteanu.

Iată ce scrie în documentul cu pricina: „*La leat 1786, luna iulie în 22 s-a făcut o împărțeală a teritoriului satului Mărăști din porunca starostelui de către un căpitan la patru bătrani anume: Susanul, Constantin Guțan, Toader Găure și Grigore Gora, feciorii lui Stan și Nicoară cel Mare. Sublinem că este primul document, prima atestare a satului cu numele actual - Mărăști.*”

Într-un document din 1610, ianuarie 2, apare deja denumirea de Mărăști: „*Apostol și Sima, cumpără de Vlaicu și fii lui și de frații Cerbul și Ion Casota cu copii lor, un vad de moară în satul Cofești tabere, pentru a plăti o desugubina fiind de față martori din Mărăști și Găgesti.*”

Într-un document din 1593 se vorbește despre o danie către schitul Varnița: „*Se dă către schitul Varnița, pământ din capul casei Crețului.*”

Într-un document din 1652 sunt amintite satele Varnița, Verdea, Mărăști și Răcoasa: Ștefan Moimăscul, fost mare armas, dă mărturie despre pricina dintre popa Panhilie din Grotești și frații

săi Petre și Costin, cu Toader Bica și Nanciul, pentru o parte din moșie pe Sușița, la Varnița, cumpărată pe 60 florinți și cu un cal bun, pentru care împricinații au adus martori ca s-o aleagă, deoarece nu mai aveau cărțile de stăpânire. Martori din Verdea, Mărăști, Răcoasa, Muncel și Străoani, s-au stabilit hotarele: Punga, Repede, Șușița, Valea Pinului”.

Pe teritoriul comunei Răcoasa n-au existat moșii boierești, răzeșii reprezentând majoritatea populației. Obștea răzășească avea obligații către stat. Pârcălabul apare ca un funcționar cu atribuții de a aduna dările. El avea ca semn distinctiv un băț cat el de lung vopsit în verde, purtat pe umăr pe care atârna o traistă unde puneau birul și gloabele (amenziile). El vărsă banii vameșului pentru centralizare. Chitanța ce se dădea celui care-și plătea dările era o așchie din bățul pârcălabului.

Justiția se făcea în fața Divanului domnesc sau la fața locului cu dregători trimiși de domnie. Pentru moarte de om se plătea de-segubina. Când criminalul nu era descoperit, întregul sat răspundea solidar, când criminalul era sărac și nu putea să plătească, putea fi omorât de către rudele victimei.

Din 1864 Răcoasa devine comună având în componență satele: Gogoiu și Verdea. Până în 1884 satul Mărăști a fost comună separată. Satul Varnița făcea parte din comuna Muncelu.

Ghiță Vlădoiu, bibliotecar

*BIBLIOGRAFIE: profesor Găman, Florica - Lucrare științifico-metodică pentru obținerea gradului didactic I
profesor Broina, Mihail - Monografia școlii Regina Maria Mărăști*

Ieri, azi ... mâine

Acolo, ascunsă printre dealurile Vrancei, se află Răcoasa, o comună ale cărei ofuri le ascultă numai codrul și apa. Un loc uitat de vreme, plin de mister și de magie, te vrăjește cu a sa liniște asurzitoare și îți poartă gândul într-un dans nebun până în inima naturii. Această liniște profundă este întreruptă, din când în când, de susurul râului Șușița, un martor mut al schimbărilor petrecute pe aceste plaiuri de-a lungul timpului și de chemarea pădurii, care prin foșnetul ei prevestește neliniștea satului. Prin ochii mei de copil o văd ca pe un crâmpei de rai, o oază de liniște, iar viitorul ei sper să fie la fel. Nu vreau să se schimbe vreun pic, să-și păteze puritatea sau să-și stingă văpaia fierbinte ce o ține încă în trecut.

În viitor o văd strălucind sub razele aceluiași soare orbitor, înecată în același parfum al florilor de primăvară și învăluită în aceeași simfonie a naturii. În același timp, mi-o imaginez cu terenuri roditoare, văd oamenii cum se-ntorc de la câmp în lumina ultimelor raze de soare și cum urcă la ulucul din Rânghioaia, locul unde de-a lungul timpului, generații întregi și-au potolit setea.

În trecut acest loc putea fi descris ca unul pitoresc, pătat cu sângele ostașilor căzuți în primul război mondial. Acum el tinde spre viitor, spre necunoscut și sper să fie unul luminos, în care tradițiile și obiceiurile să rămână neschimbate, așa cum ne-au fost transmise de bunicii noștri.

Fiți siguri că pădurile care înconjoară acest loc vor fi străjeri de nădejde ce vor veghea acest tărâm care mi-a fermecat copilăria.

Maria Obreja, clasa a VIII-a

Dor de leagănul copilariei

Cine nu a auzit vorba celebra „vesnicia s-a nascut la sat”? Aici totul are un farmec aparte începând de la simplitatea oamenilor, și până la obiceiurile și tradițiile care se schimbă lent, dar care au același farmec ca pe vremea stramosilor.

M-am nascut într-o familie simplă din aceasta comună și am copilarit în acest frumos colț de rai unde toate formele de relief se împletesc în mod plăcut pentru a satisface și cel mai rafinat gust. Aici am făcut primii pași, aici am învățat primele cuvinte, aici am jucat primele hore la sărbătorile importante din an, aici am varsat primele lacrimi.

Imi amintesc și acum cu drag și emoție, prima zi de școală, când cu ghiozdanelul în spate și în mână tinând un frumos buchet de flori, pentru doamna învățătoare (și aici vreau să menționez că pentru mine cuvântul „doamna învățătoare”, însemna ceva sfânt, ceva ce nu putea fi comparat cu nimic, ceva unic) am pasit stângace pe holul imens, cu geamuri înalte, în sala de clasă, unde ne așteptau primele manuale, iar blanda doamna, cu ochii răsând, și vorba cuminte ne îndemna, „pofțiți copiii, ocupați câte un loc, și aveți grijă să nu vă loviti, Sunt clipe unice, care nu se pot repeta, și pe care nu mi le pot scoate din

minte, deși au trecut de atunci 33 de ani.

Timpul s-a scurs iute și așa cum este firesc, m-a purtat pe aripile lui, iar destinul m-a dus unde nici nu am visat vreodată. Dar oricât de departe aș fi (în alta zonă a țării unde sunt alte obiceiuri și tradiții), nu pot să uit satul natal cu localnicii care pastrează cu sfințenie ce au moștenit de la părinți și bunici și care la rândul lor vor lăsa moștenire copiilor și nepoților.

Revin cu drag și mari emoții acasă, (pentru că, pentru mine „acasă”, înseamnă „Răcoasa”) și în cele câteva zile pe care le petrec aici încerc să revăd locurile dragi (școala, primăria, căminul cultural, magazine etc) și ce e cel mai frumos, și surprinzător, e că din an în an ceva se schimbă (în bine) Chiar dacă peste oameni se vede clar că au trecut anii și bătrânețea își intră în drepturi, peste ceea ce ei au clădit se așază primăvara, și asta mă face atât de fericită! Încerc să trec neobservată, ca să mi se pot șterge discret o lacrimă care apare în colțul ochilor, lacrimă de bucurie că sunt din nou acasă.

Știu că nu voi putea sta mult timp departe, iar dorul și dragostea de satul meu mă va aduce într-o zi și pentru totdeauna aici, acasă. Atunci o să continui ceea ce părinții mei au început, și o să respect cu sfințenie tradițiile și obiceiurile moștenite de la străbuni.

Viorica Darmanescu

MOMENTE DE PARTICIPARE A LOCUIITORILOR COMUNEI RĂCOASA LA FĂURIREA ISTORIEI ROMÂNIEI

In Adunarea ad-hoc a Moldovei din 1857 nu a participat niciun țăran din Răcoasa. Jalba lui Moș Ion Roată din Câmpuri îi interesa mai puțin pe

răcoșeni, pentru că fiind sate de răzeși nu aveau a cere desființarea clăcii. După dubla alegere ca domn al Principatelor, îndreptându-se cu suita spre București, prin Mărășești și Focșani, Alexandru Ioan Cuza a fost întâmpinat la Focșani și de delegațiile săteniilor de pe valea Șușitei. Din Răcoasa era o delegație de cinci persoane, în frunte cu primarul Coman Șerban. Date sigure despre locuitorii din Răcoasa avem din 1864.

Răcoșenii și-au adus contribuția cu propria jertfă de sânge și la războiul din 1877-1878. Au plecat 30 de oameni, care au luptat la Grivița I și II, Rahova, Opanez și Smîrdan. Au udat cu sângele lor acele locuri eroii: Chiper Nicolae, Cristian Ion, Diaconu Ion, Stanciu

Ilie, Sofron Vasile, Matei Stan, Valvariche Ion și Vintilă Tudorache. În cinstea lor s-a ridicat un monument, în fața Căminului Cultural, prin subscripție publică în anul 1916 și lucrat de ostașii companiei a 12-a, regiment 2 grăniceri, comandant de companie fiind locotententul Luchian Vladimir. Ion Busuioc și Neculai Corbea au venit cu pieptul plin de decorații. Neculai Corbea a ajuns primar al comunei.

Vestea răscoalei din 1907 a ajuns și în comuna Răcoasa. Deși erau sate de răzeși, țăranii nu aveau contra cui să se răscoale, organele prefecturii Putna au anunțat primăria Răcoasa să le explice săteniilor că aceasta este o răzvrătire și că împotriva

celor ce vor încerca să participe se vor lua măsuri aspre. A venit un ordin de concentrare urgent pentru rezerviștii din Răcoasa la regimentul 10 infanterie Focșani. Au fost trimiși cu trenul la Drohobai și apoi spre Pomîrla, la Institutul Bașota pentru a păzi hambarele cu cereale. Au plecat printre alții: Marin Iordache, Costache Iordache, Neculai Sandulache,

Neculai Porumb, Ion Rău, Gheorghe Palade, Ion Palade, Vasile Palade, Neculai Nechifor. Au vazut o lume diferita acolo față de cum o știau la ei în sat. Copiii, adulții, bătrânii, supti și galbeni la față, case fără garduri. Unde au fost ei, țăranii nu au atacat și nu a fost nevoie să facă uz de armă.

Mădălina Lupașcu, elevă clasa a VIII-a

BIBLILOGRAFIE: Găman, Florica - Lucrare de grad;

Luptele din zona MĂRĂȘTI din 8-17 iulie 1917

Vara anului 1917 a fost o vară cu adevărat fierbinte atât la propriu, dar mai ales la figurat. Anotimpul găsește cele două forțe inamice față în față pe frontul din sudul Moldovei. Armata a II-a română sub comanda mareșalului Averescu era amplasată în partea nordică a Subcarpaților de Curbură, pe dealurile Zăbrăuț, Oușorul și Răchitaș care despart depresiunea Tazlău - Cașin de cea a Vrancei și închid spre Carpați depresiunea Soveja.

Teatrul de război pe care s-a desfășurat bătălia de la Mărăști era marginit la nord de văile râurilor Cașin și Trotuș, la sud de râul Putna, la vest de râul Lepșa și la est de aliniamentul marcat de localitățile Valea Sării, Părosul, Găurile (Vizantea-Livezi), Răcoasa. De partea cealaltă a frontului, inamicul se afla într-o zonă puternic fortificată cuprinsă între Mănăstirea Cașin, Poiana Întărcătoarea, dealul și satul Mărăști, Arșita Mocanului și satul Voloșcani.

Ideea generală de manevră concepută de Mareșalul Averescu pentru ofensiva de la Mărăști, drijată din punctul de comandă situat pe dealul Țiganca, constă în împingerea inamicului până pe dealurile Răchitașul, Pricopie și Teiuș, între râurile Șușița și Putna până pe aliniamentul Clăbuc, Lepșa, Valea Sării. Scopul era ruperea frontului între cota 670 de pe dealul Mărăști și satul Mărăști pentru început și apoi continuarea ofensivei până la poiana Coada Văii Babei, dealul Babei, Răchitașul și Valea Sării, fapt care l-ar fi obligat pe inamic să-și descopere partea dreaptă a frontului din fața Armatei a II-a române. Urma o nouă fază a ofensivei până pe vârful Războiul, dealul Slatina și Piscul Cocoșilă, apoi o ultimă etapă până pe un aliniament atins printr-o pivotare în jurul stângii Armatei a II-a române.

Ofensiva de la Mărăști începe cu Ordinul de Luptă emis de mareșalul Averescu pe data de 8/21 iulie 1917 în care se hotăra că în următoarele două zile, respectiv 9/22 iulie și 10/23 iulie să atace cu tunurile satul Mărăști unde era fortificată armata germană, iar în noaptea de 10 spre 11 iulie să fie declanșat atacul infanteriei asupra satului. Iată un fragment din acest ordin aflat pe zidul din dreapta a intrării din stânga în mausoleu:

“Ostași!

A sosit momentul mult asteptat de toată suflarea românească, de voi însă mai mult decât oricine să reluăm lupta pentru a răsturna zăgazul dincolo de care se aud gemetele părinților, fraților, copiilor noștri sub a p ă s a r e a

vrăjmașului hrăpăreț. Nu uitați că reluăm lupta pentru cea mai dreaptă și mai sfântă cauză, pentru izgonirea cotropitorilor din căminele noastre. În trecutul nostru, nu o dată, țărișoara noastră a fost cotropită de dușmani, întotdeauna însă străbunii noștri au știut să-i alunge și să ne păstreze până azi moșia neatârnată. Aceeași datorie avem și noi față de urmașii noștri. Am toată încrederea ca Armata a II-a română nu va lipsi de la o așa de sfântă datorie și va ști să se mențină ca și până acum, prin valoarea ei dovedită, la înățimea încrederii ce pune Țara în ea”

După cele două zile de pregătire de artilerie se dă semnalul atacului asupra satului. În noaptea de 10 spre 11 iulie (nu 20 iulie, după cum susțin unii) la ora 4,20, ostașii români coboară de pe dealurile Țiganca, Dragotești și Vârlan și se năpustesc asupra satului unde pătrund în jurul orei 6,30. Ostașii nemți sunt luați prin surprindere, unii fiind nevoiți să părăsească satul, fără măcar să-și bea cafeaua de dimineața. În sat au loc puternice lupte corp la corp în urma cărora nemții, copleșiți de iureșul ostașilor români se retrag, permițând ocuparea satului de către aceștia. În jurul orei 10 satul era eliberat. Armata română a continuat ofensiva spre dealul Teiușul, cucerit în jurul orei 14,30, după care începe asaltul asupra pozițiilor inamice de pe dealul Cotul Roșca, Dealul Mare și Dealul Curții, consolidându-și aici poziția în jurul orei 19,00. Ofensiva a continuat și în zilele următoare spre Dealul Babei, dealul Neagu, satele Câmpuri și Vizantea Mănăstireasca, Răchitașul Mic, Răchitașul Mare, înaintând spre Vrancea arhaică, pe un aliniament cu o lățime de 30 km și o adâncime de 20 km, situat între Piscul Măgura Cașin, Cornul Măgurii, Zboina Neagră, Țiua Neagră, Țiua Golașă, Răchitaș, Negriștești,

Valea Sării. Atacul a fost apoi oprit din motive legate de refacere a armatei.

Desfășurată în unul din colțurile triunghiului de foc Mărăști - Mărășești - Oituz, ofensiva de la Mărăști a contribuit decisiv la grăbirea sfârșitului Primului Război Mondial. Importanța ei a fost subliniată de mari personalități militare și politice ale vremii precum generalul Berthelot, generalul Constantin Găvănescu, istoricii Nicolae Iorga și Constantin Kirițescu. Ca urmare a strălucitei victorii repute pe aceste locuri de ostașii români, Mărăști a ramas pe harta României unul din reperele sacre ale eroismului neamului românesc. Pentru perpetuarea pe

care se vor depune osemintele eroilor căzuți în bătălia de la Mărăști;

- crearea de instituții sociale și de cultură ca orfelinăte, școli, sanatorii pentru populație și pentru ofițerii și soldații din trupă în funcție de fondurile colectate.

În ședința de constituire au mai fost propuse și alte obiective precum: amplasarea la cota 536 pe dealul Țiganca unde era amplasat postul de comandă a generalului Averescu, a unui clopot uriaș construit din bronzul rezultat din capturile de război, clopot care trebuia să bată în fiecare zi la ora 4,30, ora declanșării atacului asupra satului Mărăști. Dangătul său trebuia să fie auzit de toată suflarea pe o suprafață

veci a acestui sentiment în conștiința generației prezente și a celor viitoare, aici, la Mărăști, s-a înaltat un impresionant monument comemorativ, unic în țară ca stil arhitectonic, comparabil doar, păstrând proporțiile, cu cel de la Verdun din Franța și care adăpostește osemintele a peste 20.000 de ostași care și-au pierdut viața pe aceste locuri.

Edificarea acestui monument a constituit principalul obiectiv al Societății Mărăști, înființată chiar pe front la Bâlca Coțofenești, jud. Bacău din inițiativa Reginei Maria, având la conducere pe generalii Alexandru Averescu și Alexandru Mărgineanu, Arthur Văitoianu și alții, precum și locuitorii satului reprezentați de Ion Popescu, Ion Băra și alții.

În statutul societății, în art. II se consemnează scopul pentru care se înființează:

- refacerea din temelii a satului distrus în timpul luptelor din 9 -11 iulie 1917;
- de a se perpetua comemorarea acelor zile glorioase ale neamului;
- refacerea unor porțiuni din structura fortificațiilor germane, dacă e posibilitate de fonduri, întreaga porțiune dintre satul Alba și poiana Înțărăcătoarea;
- înălțarea unui monument comemorativ cu cripte în

circulară cu o rază de aproximativ 60 km. (Focșani, Tecuci, Adjud, Sascut, Tg. Secuiesc, Covasna și Harghita).

- construirea unei porți monumentale, a unui arc de triumf de dimensiuni mai mici, amplasat la intrarea în sat dinspre Răcoasa;
 - electrificarea satului;
 - alimentarea cu apă a satului (era o problema vitală atunci și acum, satul fiind amplasat pe dealul cu același nume, a fost și a rămas mult timp cu apă puțină, aceasta fiind cărată cu cobilița din cele trei - patru fântâni cu apă puțină, situate pe islazul satului sau pe Boierescu. Uneori trebuia să stai mult timp la rând să-ti umpli gălețile;
 - canalizarea satului;
 - construirea de drumuri de acces către sat și dinspre sat spre Câmpuri, Răcoasa, Mușunoaiele.
- Unele din aceste obiective au fost realizate altele nu, în special din lipsă de fonduri.

*Dorinel Ciolan, elev clasa a VII-a
Alexandra Vlădoiu, clasa a VIII-a*

BIBLIOGRAFIE: profesor Broina, Mihail - Monografia școlii Regina Maria Mărăști

Mausoleul Eroilor

Inceperea lucrărilor a fost ordonată de președintele de atunci al Societății Mărăști, generalul Mărgineanu, în anul 1928 pe baza proiectului întocmit de arhitectul Pande

Șerbănescu.

În linii mari, proiectul prevede următoarele:

- monumentul să aibă un nivel la nivelul solului și două nivele în subsol;

- construirea unor cripte (sarcofage) în care să fie așezați eroii ofițeri români

căzuți la datorie în înfruntările de pe câmpul de bătaie de la Mărăști;

- amenajarea în partea subterană a 12 osuare în care să fie înhumate osemintele miilor de eroi din rândurile soldaților și gradaților răpuși de plumbi și de schije în zona Mărăști, inclusiv ale celor doborâți în zona Varnița;

- amenajarea la nivelul al II-lea din subteran a unei Săli de Ceremonii, în centrul căreia să fie catafalcul generalului Averescu;

- înălțarea la nivelul solului a monumentului memorial propriu-zis care să se compună din doi mari piloni, pe fiecare dintre ei urmând a fi amplasat câte o cupă din bronz în care să ardă o flacără veșnică. Acești piloni urmau a fi uniți printr-o placă de beton acoperită cu plăci de marmură dând imaginea unei cortine sau a unui catalog impresionant, pe filele căruia să fie înscrise numele eroilor care și-au jertfit bunul lor cel mai de preț - viața - pe altarul luptei pentru întregirea neamului românesc. În fața celor

doi piloni urmau să fie montate basoreliefuli din bronz cu scene de luptă.

- întregul ansamblu să fie înconjurat de un zid de piatră, având la intrare stâlpi înalți pe care să fie așezați vulturi de dimensiuni impresionante, simbol al vitejiei ostășești. Proiectul arhitectului Șerbănescu a fost respectat în coordonatele sale principale de către constructorul Gavril Petrescu căruia i s-a încredințat construirea mausoleului. Piatra fundamentală a mausoleului a fost instalată în ziua

de 10 iunie 1928 în prezența unei asistențe numeroase formată din mai multe personalități oficiale, conducerea Societății Mărăști, ofițeri din Marele Stat Major al Armatei a II-a, o delegație a Uniunii Ofițerilor de Rezervă, reprezentanți ai regimentelor care au luptat la Mărăști.

Unele documente arată că la manifestări ar fi participat chiar Regina Maria, însoțită de Prințul Nicolaie.

Actul comemorativ al înălțării monumentului a fost semnat și depus la temelia mausoleului. Iată un fragment:

„Azi, 10 iunie 1928, asezatu-s-a piatra de temelie a criptelor clădite de Societatea Mărăști pe chiar câmpul de bătaie și pe locul unde în zilele de 9/ 22 iulie - 17/30 iulie 1918, s-a dat sub conducerea generalului Averescu crâncenele, glorioasele și victorioasele lupte împotriva armatelor germane și s-a străpuns frontul dușman, spre odihna veșnică a rămășițelor sfinte ale neamului românesc a treizecișicinci de mii de viteji căzuți pentru țară în bătălia de la Mărăști și împrejurimi pentru ca să fie pururea vie în sufletul urmașilor a-mintirea măreței jertfe aduse patriei de către premergătorii lor și să păstreze în ele pildele eterne de vitejie, de dragoste de țară și de neam, care au fost întotdeauna tăria poporului român și l-au ținut neînfricat în fața nevoilor și primejdiilor și stană de piatră împotriva dușmanilor moșiei strămoșești”

În încheierea solemnității au vorbit generalii Averescu și Margineanu care au evocat vitejia și spiritul de sacrificiu dovedit de ostașii români în timpul asaltului asupra satului, încheind cu următoarele cuvinte: *„Fie-vă memoria ca și gloria eternă, cu inima plină de nădejde zic iubiților ostași în viață ai Armatei a II-a. Biruința să nu vă părăsească”* Al. Averescu.

Sub îndrumarea inginerului Petrescu, care în linii mari a respectat proiectul arhitectului s-a trecut la construirea mausoleului. Sculptorului și pictorului Aurel Bordenache a realizat basoreliefurile și statuia generalului Averescu din fața mausoleului, grupul statuar „Soldat rănit” și un tablou aflat în Școala din Mărăști. Basorelieful de pe pilonul din partea stângă se intitulează „În întâmpinarea eliberatorilor” și arată privitorului cum populația din sat îi întâmpină pe cei

care i-au eliberat, iar cel din partea dreaptă se intitulează, „Călăuza și patrula” și înfățișează pe un țăran din sat, care s-a strecurat pe linia frontului inamic aducând informații prețioase armatei române. Grupul statuar “Soldat rănit” înfățișează un ostaș în vârstă care a luptat la Întârcătoarea. Rănit fiind, el a găsit totuși puterea de a înmâna arma unui soldat mai tânăr și odată cu arma, o făclie care simbolizează vitejia și gloria celor care s-au bătut cu vrăjmașul.

Între cele două basoreliefuli sunt inscripționate pe 15 plăci de marmură numele regimentelor și eroilor din aceste regimente care s-au jertfit pentru eliberarea patriei.

Situat în partea de nord a satului, pe platoul de la cota 536, monumentul are în față un părculeț cochet cu plante ornamentale. Dacă supralaterală este relativ mai simplă din punct de vedere arhitectonic, partea subterană este mult mai impresionantă. Este situată pe două nivele, la primul nivel fiind două săli cu exponate, armament, tablouri, fotografii și o încăpere rezervată generalului Arthur Văitoianu iar la nivelul al doilea Sala de Ceremonii în centrul căreia se află depus catafalcul mareșalului Averescu, de o parte și de alta fiind mormintele generalilor Văitoianu și Margineanu în stânga și Arghirescu în dreapta. Tot pe ambele părți se afla douăsprezece cripte în care sunt depuse osemintele eroilor căzuți la Mărăști. De jur-împrejurul încăperii, aproape de plafon, se găsește inscripția: *„Întru veșnica pomenire și recunoștința eroilor care s-au jertfit pentru întregirea neamului românesc.”* Școala “Regina Maria”

Octavian Caproș, clasa a V-a
Andrei Vlaicu, clasa a VII-a

BIBLIOGRAFIE: profesor Broina, Mihail - Monografia școlii Regina Maria Mărăști

Biserica și Casa Parohială

Biserica și Casa Parohială au fost construite pe locul fostei biserici durată în anul 1802. Actualul lăcaș de cult s-a zidit pe temelia fostei biserici a cărei turlă a fost distrusă în timpul bombardării sat-

ului de către armata română în zilele de 9 - 11 iulie 1917. În interiorul bisericii se află portretele Regelui Ferdinand, al Reginei Maria, ale generalilor Averescu și Mărgineanu, pe peretele din partea stângă se află un tablou, un epitaf artistic lucrat numai în fir de aur și platină, de o mare valoare artistică. Pe acest epitaf se poate citi următoarea inscripție: „Acest epitaf s-a donat catedralei Mărăști de Vasile Georgescu, proprietar în București, în memoria eroilor, făuritorii României Mari în războiul victorios din 1916-1918. 1917, luna martie, 13. Lucrat de mine, V. P. Georgescu, medaliat la expoziția din Paris din 1900, și cea de la București din 1906.”

Casa Parohială, din cărămidă și piatră este situată în spatele bisericii spre răsărit, fiind destinată locuirii preotului paroh.

Paul Lupașcu, clasa a VIII-a

Școala „Regina Maria” Mărăști

Și construirea școlii a fost tot un obiectiv principal al Societății „MĂRĂȘTI”. Lucrările au început în anul 1920 după un plan arhitectural conceput de Pandele Șerbănescu, arhitectul care a proiectat mausoleul. Planul arhitectural este unic în țară pentru o instituție de învățământ necesară unei localități cu o populație școlară de aproximativ 250 de elevi care să urmeze cursurile în două schimburi. În anii '80 ai secolului precedent, erau înscriși în documentele școlii între 234 și 261 școlari și preșcolari. Ulterior populația din sat și implicit cea școlară a scăzut ajungând ca în anul școlar 2002/2003 ciclul gimnazial să cuprindă doar 32 elevi și să fie desființat, elevii fiind transportați cu un microbuz la Școala Gimnazială Răcoasa.

La acea vreme era singura școală cu internat din zonă având elevi înscriși din Răcoasa, Verdea, Varnița dar și din comunele Vizantea, Câmpuri și Soveja.

La început a fost școală de țesătorie - croitorie, iar în anul 1926 școala a căpătat actuala destinație. Școala a suferit trei mari reparații în 1977, 1994 și în 2010, când s-au refăcut pereții și temelia din sud afectați de cutremur, s-a reînnoit acoperișul din șindrilă, în 1994 s-au decopertat pereții și tavanul, s-a armat întreaga structură, s-au modernizat toaletele, s-a înlocuit acoperișul, iar în 2010 s-a acoperit cu tablă.

Bogdan Tofăleanu, clasa a VI-a

Alimentarea cu apă

Un alt obiectiv a fost alimentarea cu apă și canalizarea satului. Administratorii Societății Mărăști au hotărât că alimentarea cu apă a satului să se facă de la confluența celor trei râuri: Vârlan, Limpejoara și Alba, situate la doi kilometri de sat, înspre răsărit.

Acolo s-a construit o modernă pentru acele vremuri uzină de apă, utilată cu bazine de captare, instalații de filtrare și pompare a apei în sat. Bazinul a fost transformat în depozit pentru fructe în vederea prelucrării lor, instalându-se acolo un cazan pentru fabricarea țuicii. Alimentarea cu apă a fost finalizată în septembrie 1930 și a fost dată în folosință cu ocazia vizitei lui Alexandru Margineanu.

Din păcate, funcționarea instalației de alimentare cu apă n-a durat decât atât cât a ființat și Societatea Mărăști, adică până în anul 1948. Lăsată de izbeliște, instalația s-a deteriorat complet, rămânând doar două cișmele, una în curtea bisericii și una în curtea școlii. Populația se alimenta cu apă din cele două fântâni din sat, din cele trei fântâni de pe islazul satului și din izvorul de pe Boierescu, de unde cărau apa cu cobilițele sau cu butoaiele, cei care aveau ate-

laje. Numeroase familii au și acum în curte bazine proprii de depozitare a apei.

În anul 2004, beneficiind de fonduri europene, s-a refăcut totalmente vechea instalație din 1930 amenajându-se un bazin intermediar sub mausoleu.

Arcul de Triumf

Amplasat la intrarea în sat dinspre Răcoasa, Arcul de Triumf de la Mărăști este o minicopie a Arcului de Triumf din București sau a celui din Paris.

Construcția s-a realizat din piatră de râu, cărămidă, ciment, var și alte materiale de construcție, acoperit cu șindrilă și este compus din doi stâlpi situați de o parte și de alta a șoselei care duce la mausoleu, stâlpi legați de o coloană arcuită pe care este scris „*Câmpul Istoric Mărăști 1916 - 1918*”.

*Cristina Ragea, clasa a VI-a
Laura Hortolomei, clasa a IV-a*

Răcoasa prin ochi de copil

M-am născut în Verdea, sat situat între dealurile înSORITE, nu departe de Răcoasa. Pentru mine, la început, Verdea era „țara”, era „universul” față de care eu eram mic de tot, încât, drumul de la ușă până la poartă mi se părea lung cât „autostrada soarelui”. Mai târziu, când am descoperit vecinătățile, locurile din sat până la bunica, distanțele s-au scurtat și „universul” s-a extins până spre marginile satului, unde am cunoscut locuri frumoase, prieteni mai mici sau mai mari care m-au primit în mijlocul lor. În jocurile noastre am găsit înțelegerea unora, împotrivirea altora, descoperind că trebuie să fiu atent cu cine mă joc și cu cine nu.

La grădiniță, într-un noian de jucării încet, încet am descoperitce-i ordinea și că trebuie să ascult de cei mari.

Aveam emoții când pentru prima oară am pășit în școală. Mi se părea că va trebui să învăț lucruri aproape imposibile dar, după ce ușor, ușor, sub îndrumarea d-lui învățător am parcurs în tainele literelor și cifrelor, am constatat că lucrurile nu erau așa complicate, ba chiar au început sa-mi placă. Ce minunății am descoperit! Ce lucruri frumoase și interesante! În fiecare zi parcă mi se dezlega câte un secret și, cu fiecare dezlegare lumea părea altfel.

Când am terminat patru clase la Verdea și a trebuit să merg în clasa a cincea la Răcoasa, aveam emoții gândindu-mă ce profesori voi avea, ce exigențe mi se vor ridica în cale.

Am învățat și aici că, daă ești receptiv la ce ți se spune, nu este nimic prea complicat. Am cunoscut colegi inimoși, inteligenți, gata să-ți întindă o mână dar și copiii de care trebuie să te ferești.

Profesorii noștri ne călăuzesc în afara tainelor lumii și noi trebuie să fim recunoscători pentru asta.

Suntem cu ochii lucitori privind spre stele și, de aici, din aceste locuri minunate ale Răcoasei, scrutăm viitorul.

Visez să învăț o meserie și să mă întorc pe plaiurile natale unde, prin munca mea să construiesc o părticică din viitorul comunei Răcoasa.

Am fost de nenumărate ori în Italia, unde părinții mei

muncesc și de fiecare dată așteptam cu nerăbdare întoarcerea acasă, pentru mine este „raiul” meu.

Eu cred că fiecare ar trebui să fie legat de locurile lui așa cum sunt eu legat de ale mele.

Pentru mine, Răcoasa este vis și împlinire, este locul unde, întotdeauna mă voi întoarce cu dragoste și recunoștință.

„Verdea, Verdea apă lină
Cin` te bea doru-și alină,
Cin` te bea cu dor și foc,
Are pace și noroc.
Cin` te bea cu silă mare,
N-are stare până moare.”

Cătălin Filimon, clasa a VI-a

Satul meu natal

Înconjurat de păduri, satul Răcoasa este locul unde eu m-am născut și locuiesc, unde am spus pentru prima oară cuvântul mama, locul unde mi-am petrecut până acum copilăria mea frumoasă plină de întâmplări hazlii și placute, alături de părinți, bunici și toți cei dragi.

Este un sat minunat, cu oameni harnici, case mari și frumoase și tineri muncitori. Satul meu este un loc vechi cu un trecut istoric remarcabil și cu care mă mândresc. Eu învăț într-o școală modernă, dotată și curată pe care nu o voi uita niciodată, pentru ca aici am întâlnit persoane de la care am avut multe lucruri interesante de învățat și mi-am făcut cei mai mulți prieteni. Sunt multe obiceiuri și tradiții de care țin cont toți locuitorii satului și se bucură mereu împreună în zilele de sărbătoare.

Sunt sigură că oricine vizitează satul meu rămâne impresionat în primul rând de priveliștea încântătoare și de aerul curat, la fel și de frumusețea satului și a locuitorilor ale căror gospodării sunt mereu pregătite să întâmpine pe oricine.

Daria Găure, clasa a III-a

ÎNVĂȚĂMÂNTUL DIN RĂCOASA

Invățătorul Ștefan Raiu amintește de un pergament parafat cu pecete de ceară, legat cu un șnur, din vremea lui Ștefan cel Mare, precum și un tub metalic de aproape un metru lungime în care se găsea harta comunei Răcoasa, de înființarea școlilor. Se pare că anul 1870 este și anul înființării pentru prima dată a unei școli în comuna Răcoasa, satul Mărăști. Școala a funcționat pentru scurt timp într-o casă părăsită a lui Avram Bîrlă, pentru 15 elevi înscriși în acel an. Primul învățător a fost Ion Purdel, absolvent al școlii de la Vidra. În satul Răcoasa prima școală a funcționat în hanul lui Ion Busuioc, apoi în fostul han al lui Nistor Vîrlan, apoi în fosta casă a lui Stan Apostol timp de aproape zece ani, când, după Paștele anului 1894, s-a construit o școală nouă, din cărămidă, cu o sală de clasă, aceea dinspre Toma Săndulache. Școala era construită cu o temelie destul de înaltă, cu o curte pavată, cu o locuință separată pentru director. A doua sală de clasă a fost terminată după 1897. Construcția școlii din Răcoasa a fost cea mai solidă și mai impunătoare de pe valea Șușiței. De remarcat că la această școală învățau copii din Varnița, Gogoiu, Mărăști și Verdea, care veneau aproape zilnic la școală cu traistele în spate pe post de ghiozdan, în care, pe lângă cărți și caiete aveau și mâncare, fiindcă la școală se învăța toată ziua. La Verdea localul de școală a fost construit în anul 1923, la Varnița în 1919, iar la Gogoiu în 1953. La școala din Răcoasa au fost învățători Gheorghe Teodorașcu din Câmpuri, apoi Gheorghe Popa,

Constantin Rădulescu, Maria Todi, Maria Vlădescu, Petrescu Filip, Alexandru Șerban din Răcoasa și I. Vornicu, după care școala s-a închis din cauza războiului. Cea mai lungă perioadă de funcționare a avut-o Maria Lefter, devenită prin căsătorie Vlădescu, mama lui Gheorghe Vlădescu - Răcoasa. De remarcat că din anul 1870 și până în anul 1909 nu se găsesc documente care să ateste că în sat ar fi existat vreun local în care să se fi făcut învățământ.

Onoarea de a fi primul învățător al școlii din Mărăști, în 1870, a aparținut lui Ion Purdel din Mărăști, absolvent a patru clase primare la prima școală rurală din județul Putna, cea din Vidra. Nu erau manuale, nu erau caiete, nu existau creioane, tablă, cretă. Despre alte materiale didactice nici vorbă. Se scria cu un cui special pe o tăbliță din ceramică de dimensiunile unei coli de hârtie model A4. Se citea după orice material tipărit sau după ce scria învățătorul cu litere de tipar majuscule și minuscule. Asta până s-a făcut rost de primele abecedare, de primele manuale școlare. Școala nu a avut o activitate prea îndelungată, cu toată stăruința învățătorului și a autorităților locale, desființându-se în toamna aceluiași an din lipsă de elevi.

Urmările războiului, cu rănile lui, s-au răsfânt și asupra școlii din satul Răcoasa. Primarul Gheorghe Diaconu semnala în 1918 Prefecturii că au fost distruse: gardul, ușile, ferestrele, dulapurile cu arhiva școlii. Din școală au rămas doar zidurile. Locuința directorului fusese devastată, aici au fost cazați soldații Regimentului 2 grăniceri. Învățătoarea Maria Vlădescu cerea insistent fonduri pentru a repara

școala semnalând că podeaua are urme de vetre de foc, de unde rezulta că soldații făcuseră focuri direct pe podea. Ministerul Cultelor și Instrucțiunii trimite o circulară în județ cerând primăriilor să facă liste cu copiii săraci și orfani pentru a fi ajutați cu suma de 2000 lei pentru cărți, rechizite, obiecte de îmbrăcăminte. Primăria Răcoasa primește pentru stricăciunile făcute în timpul războiului, suma de 25.000 lei. Toate școlile au fost puternic afectate de cutremurul din 1940, fiind nevoite reparatii capitale. În anul 1951 un incendiu a ars acoperișul de șindrilă al școlii Răcoasa, fiind înlocuit cu țiglă.

Până în 1944 școala a avut un singur învățător la 4 clase. La examenul de absolvire a 7 clase din 1943 ce se ținea la Panciu, elevii școlii Varnița au ieșit pe locul I, școala fiind popularizată prin radio pentru această performanță. În perioada anilor 1941-1942 și 1946-1947 a funcționat aici o cantină școlară unde luau masa copiii dar și oameni din sat înfomețați mai ales în timpul secetei din 1946-1947. Se numea „Cantina din dar britanic pentru copii de 2-7 ani din Varnița”. În 1947 Gogu Vlădescu - Răcoasa și Florica Bagdazar au vizitat satele de pe valea Șușiței oprindu-se la Cantina din Varnița.

Școala Varnița avea și un mic atelier de lemnărie, unde cu ajutorul unor meșteri din sat se făceau diverse obiecte pentru uz gospodăresc, chiar și stupi. Obiecte din acest atelier au fost duse la Expoziția de la Focșani din Prefectura a premiat școala Varnița cu un aparat de radio și 30.000 lei, cu care s-au cumpărat haine pentru copiii săraci, ai căror părinți erau pe front.

În urma inspecțiilor s-a ajuns la concluzia de a se construi la Varnița o școală de meserii. În anul 1946 se transmite o adresa conform căreia se alocă 500.000 lei pentru construcția școlii. Dar înștiințarea de finanțare sosește abia în februarie 1947 când inflația era mare și cu cei 500.000 lei nu se mai putea face nimic (exemplu: 1 m cub lemn de plop valora 400.000 lei).

Azi nu mai funcționează în vechile școli decât școala din Mărăști: grădinița și clasele I-IV. În celelalte sate au fost construite școli noi: în Răcoasa în 1960 (4 săli de clasă, un laborator, cameră de materiale didactice, cancelaria, cabinet director, la care s-au adăugat în 1977 încă 4 săli de clasă). Aici învață un număr de 194 elevi care provin din satele Mărăști, Gogoiu, Verdea, Varnița și Răcoasa, transportul acestora făcându-se cu două microbuze școlare. Vechiul local de școală a fost transformat în Cămin Cultural și bibliotecă iar în anul 2010 clădirea a luat foc și a fost dărâmată. În anul 1961 s-a construit o școală nouă în Verdea, vechiul local fiind transformat în Cămin Cultural. Localul nou de școală din Varnița s-a construit în anul 1978, vechiul local a fost demolat.

Astăzi, la Școala Varnița, funcționează clase simultane la ciclul primar, cu 14 elevi și o singură învățătoare Bucă Maria și grădinița, educatoare Paraschiv Anișoara cu 20 copii. La școala Verdea avem trei învățători: Varvariche Vasile, Varvariche Veronica și Blaga Valentina, cu 41 elevi și grădinița, educatoare Iftinca Silvia, cu 20 copii. La școala Mărăști avem clase simultane I-IV cu 10 elevi, învățător Roșu Ghiorghe și grădinița cu 11 copii, educatoare Roșu Valentina. La școala Răcoasa la clasele primare avem 71 elevi și 4 învățătoare: Stoian Florina, Obreja Loredana, Baniță Cristina, Chiper Domnica iar la clasele V - VIII avem 123 copii și 13 cadre: Vătafu Marcela, Capros Camelia, Drăghici Violeta, Comănescu Fluturu Paula Ramona, Mărăscu Anișoara, Postolache Gina, Cristescu Elena, Lipșa Georgiana, Catană Lila, Rotilă Manuela, Găman Florica, Danțis Ioan, Luca Alina, Lupașcu Lenuța - secretară.

*Maria Obreja, clasa a VIII-a
Bogdan Baniță, clasa a VII-a*

Timpul

Te strecuri și nu știu când,
Dacă te-ai plictisit în lumea ta,
Întoarce-te în timp și vei vedea.
C-ai să găsești o lume minunată,
Cu zmei și prinți, cu - "a fost odată".

Hai, vino să-i revezi din nou!
Te-așteaptă aici, cumiți, ca-ntr-un tablou.
Și toți îți vor zâmbi, căci timpul a trecut
Și chiar se vor mira văzând cât ai crescut!!!

Ai trecut pe lângă mine.
Cred că ai fost doar un gând,
De nu te-am văzut prea bine.

Mergi ușor, nu te grăbi!
Dă-mi o clipă de răgaz,
Poți măcar să mă întrebi,
Timpule, nu-mi fă necaz!

Ai putea să vii ușor
Fă popas în sat la mine!
Iară eu, un spectator,
Mă voi bucura de tine!

Iustin Obreja cls a VI-a

Un strop de ceară

Afară-i frig și n-am plecat
E ceață-n asfințit de seară
Răsare luna; și-am uitat
Să-mi pun la cap un strop de ceară.

Afară-s ploi, dar nu mai plouă
E frig și gându-i larg afară
E vânt; acum vă las și vouă
Un ban și-un strop curat de ceară.

Afară-i nor și cred că plouă
În casă-i frig și-n suflet pară.
Eu plec; dar să vă las și vouă,
Un vers și-un strop curat de ceară.

Viorica Dărmănescu

JURNALUL TIMPULUI

30 martie 2014

„Pe-un picior de plai / Pe-o gură de rai...” aici m-am născut, văzând lumina zilei într-o dimineață de primăvară (24 martie 2000). Satul Răcoasa, înconjurat de păduri și străbătut de ape cristaline își duce existența de secole la rând. Șușița este râul care poartă amintirile străbunilor, dar și amintirile noastre a copiilor care vara ne răcorim în apele sale. Răcoasa este un sat micuț, dar care pentru mine va fi locul cel mai plăcut. Oriunde mă vor purta valurile vieții satul în care am crescut nu o să îl uit niciodată. Nu ai cum să uiți ulița copilăriei, jocurile cu copiii satului și nu în ultimul rând nu o să uit că aici am spus pentru prima dată dulcele cuvânt „mama”. Tot aici am învățat tainele scrisului și ale cititului, aici am fost călăuzit de dascăli pricepuți și devotați care mi-au vorbit de istoria acestor meleaguri și m-au făcut să mă simt mândru de aceste locuri.

30 martie 2034

Îmi beau cafeaua pe terasa din fața casei, citesc „Gazeta de Răcoasa” și privesc nostalgic la dealul Mireanu care și-a pierdut bogația verde. Astăzi am o zi obositoare dar și emoționantă deoarece “pianiștii” mei vor prezenta primul lor spectacol în fața părinților urmând ca marele spectacol să fie prezentat de ziua comunei. Iubesc această meserie, iubesc copiii și mă bucur nespun că acum avem cabinet de muzică dotat cu pian așa cum mi-aș fi dorit și eu când eram elev.

Cu toate că noaptea trecuta a plouat voi merge tot cu bicicleta către școală cu gândul la noroiul care era pe uliță acum 20 de ani. Chiar dacă pentru părinți era un chin când ploua pentru că ne murdăream, pentru noi era o bucurie să facem baraje și castele în noroi. După-amiază am promis fetiței mele că vom merge în parcul de lângă Căminul Cultural, iar noi tăticii vom încinge un joc de fotbal pe terenul de antrenament al stadionului “Gloria” ca în copilărie.

Viața la țară, are farmecul ei, cu bune cu rele, e o viață mai simplă dar total diferită. Așa că bucurați-vă, aduceți-vă aminte de vremurile trecute, de tot ceea ce este minunat și profitați, de tot ceea ce aveți și vă face plăcere. Trebuie să ocrotim natura și să conservăm ceea ce avem, iar tradiția să rămână, tradiție unică, specifică, așa cum a fost mereu. Viața la țară trebuie prețuită, astfel ne respectăm strămoșii și nu în ultimul rând ne respectăm pe noi înșine!

„Decât codaș la oras, mai bine-n satul meu fruntaș” de conținutul acestor vorbe spuse de Ion Creangă îmi dau seama acum... la maturitate. Realizez că am ales o cale bună de a rămâne în satul natal. Mi-aș dori ca și copiii mei să aleagă această cale.

Bogdan Baniță, elev, clasa a VII-a

Satul meu, Răcoasa

Un sat pierdut,
În umbra brazilor pitit,
A rezistat cum a putut
Și din țărân-a răsărit,
Răcoasa...

Mi-ai oferit tot ce-ai putut
Și de mândrie m-ai umplut.
Cu tine timpul stă în loc
De parc-ar fi un simplu joc.

Dar timpul, pân' la urmă trece,
Și vremea noastră se petrece.
Tu vei rămâne-aici mereu,
Cu timpul voi pleca și eu.

Cu drag, noi doi ne vom gândi,
C-odată ne vom regăsi,
Dar pân-atunci drumul e greu.
Tu să mă ții minte mereu!
Satul meu!

Maria Obreja, elevă, clasa a VIII-a

Sfârșit al nesfârșitului

Când viața hotărăște soarta
fiecaruia
Când norocul surâde numai unora
Când omul își înfruntă propriile
virtuți
Când tânărului îi bate inima intens
Iar copilului îi este chef de joacă,
Atunci bătrânul cugetă la... timp.

Dănuț Ene

Ceremonia de înhumare a mareșalului Averescu

În ziua de 6 septembrie 1938 un lung convoi de mașini în bernă străbătea șoseaua București - Panciu - Răcoasa pentru a depune în cavoul din cripta mausoleului Mărăști rămașițele pământești ale mareșalului Averescu. Lumea consternată privea lăcrimând convoiul. Vremea era neguroasă și o ploaie mărunță, insistentă, parcă plângea și ea. Convoiuil s-a oprit în fața bisericii din Mărăști unde asteptau protopopul Corbea cu câțiva preoți și dascăli bisericești și un potop de lume din satele apropiate. S-au tras

clopotele, s-a bătut toaca. Din mașină a coborât un episcop înconjurat de alți preoți, a făcut o slujbă, după care targa cu corpul neînsuflit al mareșalului a fost scoasă în stradă. Un general bățean a adus ultimul elogiu defunctului: Un cetățean, un soldat al României Mari, mareșal al victoriei de la Mărăști, răpit tocmai atunci când trebuia să-si culeagă road-ele muncii și să-și odihnească trupul la capătul vieții. A plâns generalul, a plâns poporul, a plâns însăși natura prin picăturile sale. Veteranii Ion T. Popa și Ion Buhai au luat pe brate trupul mareșalului, l-au coborât pe trepte în criptă și l-au așezat în cavou cu mâinile pe piept. Un general i-a așezat bastonul pe piept. Un tehnician i-a pecetluit capacul. Veteranul Ion T. Popa a dezvelit bustul de piatră al mareșalului Averescu. Mareșalul a rămas legat pentru totdeauna de meleagurile noastre. Atunci când timpul îi permitea, vizita cu cea mai mare plăcere satul, fiind deseori invitat de onoare la nunți, botezuri, cumetrii, ocazie cu care mai încreștina câte un prunc sau mai cununa niște tineri.

Iustin Obreja, elev, clasa a VI-a

Bibliografie: Raiu, Ștefan - Monografia comunei Răcoasa, manuscris

Însemne memoriale

În satul Varnița, pe partea stângă din direcția Soveja - Panciu se află două însemne memoriale. Monumentul din partea stângă, în formă de cruce, este ridicat în cinstea unui ofițer francez din Misiunea militară franceză căzut pe aceste locuri. Pe obeliscul acestuia stă scris în limbile franceză și română următorul text: „*Ici repose le lieutenant RICHARD HENRY JEAN de la glorieuse armee francaise mort en heros pour la Grande Roumanie*”. (Aici odihnește Richard Henry Jean din glorioasa armată franceză, mort vitejeste pentru România Mare - Regiment 62/70 Infanterie - 18 martie 1917).

Pe monumentul din partea dreapta, aparținând subofițerului român, se poate citi inscripția: „*Plutonier DOBRE GUDUN mort pentru patrie - 16 septembrie 1917*”

Domnul Philippe Gustin, ambasadorul Franței în România, însoțit de o delegație de cinci persoane, a efectuat o vizită în comuna noastră vizitând Mausoleul Mărăști de care a rămas plăcut impresionat, după care, a mers în satul Varnița, la

monumentul Locotenentului Richard. Aici, a fost întâmpinat cu pâine și sare, flori și s-a intonat imnul Franței de către câțiva elevi ai Școlii Gimnaziale Răcoasa, îmbrăcați în costume naționale și îndrumați de doamna profesoară de limba franceză, Mărăscu Anișoara, care a ținut și un discurs în limba maternă a domnului ambasador. Apoi, domnul primar Păun Vladimir a oferit diplome de cetățeni de onoare, atât domnului ambasador cât și membrilor delegației de care era însoțit.

Petruța Năstase, eleva, clasa a VIII-a
Ana-Maria Năstase, eleva, clasa a IV-a

Participarea răcoșenilor la cel de-al doilea război mondial

Pe lângă distrugerile provocate de război, locuitorii din Răcoasa și-au adus propria contribuție de sânge la victorie. Bărbații din Răcoasa au fost mobilizați în Regimentele 10 și 50 infanterie, 6 roșiori, 11 și 16 artilerie, 2 grăniceri și 3 pionieri. Au rămas pe câmpul de luptă 122 de morți: 49 din Răcoasa, 32 din Verdea, 27 din Mărăști, 9 din Gogoi și 5 din Varnița. Au rămas peste 250 de copii orfani. Unii căzuți în mâinile nemților, s-au întors după ce au îndurat calvarul prizonieratului.

Iată ce au povestit câțiva foști prizonieri:

VASILE GH. FILIMON din Verdea, căzut prizonier pe frontul din sudul țării ce trebuia să apere Dobrogea de înaintarea bulgaro-germană, la 24 august 1916 în fața orașului Turtucaia. A ajuns într-un lagăr din Macedonia, numit Stalanzorf. A fost eliberat de englezi, călătorind pe la Muntele Athos, poposind pe insula Imroz, trecând prin Bosfor - Dardanele, văzând Constantinopolul, ajungând acasă în anul 1919.

ION NICULĂIȚĂ DIACONU din satul Răcoasa, născut la 17 aprilie 1881, a căzut prizonier în luptele de la Mărășești din 6 august 1917. A ajuns într-un lagăr din Turcia, lucrând la terasamente de cale ferată și la muncă de tuneluri. A muncit și în portul ISKENDERUM, în partea de sud a Turciei, la descărcatul armamentului trimis de germani pentru armata turcă. Descărcarea vapoarelor se făcea noaptea, pentru nu fi zăriți de aviația engleză. Lăzile mai mici erau transportate în spate 10-15 km până la calea ferată iar lăzile mai mari erau transportate pe măgari și cămile. La 25 martie 1918 a fost eliberat, revenind în sat.

NECULAI R. IORDACHE, născut la 5 martie 1876 în satul Răcoasa, a căzut prizonier la Turtucaia în ziua de 26 august 1916. A fost îmbarcat într-un tren și trimis în Germania, în orașul Dusseldorf lângă fluviul Rin și dat în primire unui proprietar de fermă. A fost repatriat în 1918.

ION FLOREA AVRAM, din satul Răcoasa, a ajuns după a doua intrare a armatei române în război, noiembrie 1918, până la Budapesta.

Au fost încartiruiți prin satele din jur și localnicii știaau românește.

Veteranii care au supraviețuit luptelor și a lagărelor de prizonieri își amintesc că au luptat pentru eliberarea Basarabiei, în Crimeea (la bătălia de la Odesa), la Cotu Donului (unde în 1942 au căzut mulți morți și prizonieri), unii ajungând până la Stalingrad.

Au căzut în acest război: 22 din satul Răcoasa, 18 din satul Mărăști, 14 din Verdea, 13 din Varnița și 4 din Gogoi, în total 71 morți. Numeroși au fost răniți și prizonieri de război, trecând prin diferite lagăre și întorându-se acasă prin anii 1946-1947. Iată ce își amintesc unii locuitori după ce s-au întors acasă:

ION ST. BUCUROIU: născut la 2 septembrie 1914, fost președinte al Sfatului Popular Răcoasa, din 1958-1961. A căzut prizonier pe data de 23 august 1944 la Bistrița, lângă Piatra-Neamț. Împreună cu alți soldați și ofițeri au fost duși în lagărul de la Roman, apoi la Iași, ajungând în cele din urmă la Celiabinsk, dincolo de Urali. În lagăr lucra la fasonarea fierului pentru fabricat bombe. A fost eliberat, ajungând acasă în ziua de 29 septembrie 1948.

COSTICĂ COJOCARU: născut la 24 iunie 1910 în satul Răcoasa. La 18 noiembrie 1942 la încercuirea de la COTUL DONULUI, în satul Raspompiscaia a căzut prizonier. De acolo au fost duși la stația de cale ferată Mihailovea, unde ofițerii au fost despărțiți de trupă. O parte din prizonieri au fost duși la o mina de cărbune iar alții printre care și Costică Cojocaru, în Siberia, unde au lucrat la terasament de cale ferată și tăiat păduri. A ajuns acasă în ziua de 26 octombrie 1945.

ION NECHIFOR, din satul Gogoiu, a căzut prizonier la 23 august 1944, la apus de Orhei. A fost dus la minele de cărbuni din Dambos. Aici cei care aveau o constituție mai slabă erau puși să aibă grijă de grădina de zarzavat a lagărului sau să încarce vagoanele de cărbuni, iar ceilalți să taie cărbuni în mină. A revenit în țară în anul 1945.

PARASCHIV N. COJOCARU, născut la 12 iulie 1910, a făcut parte din cei 11.000 prizonieri, luați de sovietici în satul Garoschi, la Cotul Donului, la data de 23 noiembrie 1942. A fost dus în lagărul Mardofka și fiind cizmar de meserie a fost pus la reparatul hamurilor. În 8 mai 1944 este transferat în lagărul Krasnaluki, pus tot la un atelier de curelărie. A mai fost în același lagăr cu el Nechifor Fănică din Mărăști și Ilie Cretu din Răcoasa. În 1948 a fost repatriat.

ILIE N. GAMAN născut la 17 iulie 1913, în satul Răcoasa, a căzut prizonier la 22 noiembrie 1942 la Cotul Donului. A fost dus în lagărul Stalingoski, unde au stat toată iarna anului 1943 lucrând doar la corvada lagărului. Împreună cu el mai erau din Răcoasa în lagăr, fratele său Ghiță Găman, Neculai Nistor, Dinică Epuras, Costică Cocjocar, Gheorghe V. Rău, Constantin Vîrlan, care a murit în lagăr de plămâni, Mircea Răcman și Mihai Mutu. De la Stalingoski au fost duși în podișul Valdai, în apropierea orașului Kalinin, unde timp de 5 ani au muncit la tăiatul pădurilor. La 24 decembrie 1947 s-a întors acasă.

Armistițiul se încheiase, armata română întorcea armele împotriva Germaniei. Prin păduri rătăceau singuri sau câte 2-3 soldații germani rătăciți de unitățile lor. Un astfel de prizonier, se deplasa în toamna anului 1944 din Verdea spre Răcoasa. La podul ce leagă Răcoasa de Rînghioaia, sergentul Ivancea și caporalul Ștefan Nechifor de la postul de jandarmi l-au somat să se predea însă acesta a scos pistolul și l-a împușcat mortal pe caporal, apoi l-a rănit în stomac pe sergent (acesta a mai trăit doar până dimineață). Șeful postului de jandarmi, plutonierul Pavel Porceanu a organizat potera din paramilitari înarmați pentru a-l prinde, dar din cauza întinericului și a ceții ce se lăsase, neamțul n-a mai fost prins.

Ana-Maria Apostu, clasa a V-a

Mihai Raiu, clasa a IV-a

Răcoasa

La curbura Munților Carpați
Este un plai,
De cânt și dor,
Peisaj multicolor.

Prin pădurea deasă și bătrână
Adie un vânt care alină,
Frunzele care dorm
În voia lor.

Râul Șușița liniștit
Trece lin pe lângă sat,
N-ar mai vrea să plece
De la noi din sat.

Tot omu-i bucuros
De locul răcoros,
Ce-a dat comunei
Un nume frumos.

Mădălina Lupașcu, elevă, clasa a VIII-a

Stejarul

Sicriul meu în trupul tău săpat
Îmi dă de-acum o liniște profundă,
O simt cum trece-n sângele-afânat
Îmi stă din joc și inima afundă.

Și pe pământ când fiv-oi numai moarte
Și apele seca-vor ca-n deșert,
Să mă aduni cu versurile toate
Să mi le pui alături, să le iert.

Iar când voi fi în cer culcat pe spate
Să mai simt un zgomot mic din frunza ta
Să-mi pui la cap covor de frunze moarte
S-asemeni viața mea cu viața lor.

Viorica Dărmănescu

BISERICA

Locuitorii comunei noastre au fost și sunt majoritatea de religie ortodoxă. În satele Răcoasa și Mărăști se afla locuitori care țin sărbătorile ortodoxe pe stil vechi și în luna iulie 1993 s-a sfințit o biserică în satul Mărăști, pentru aceștia. Bisericile ortodoxe din comuna noastră au fost construite înainte de 1865, conform raportului nr. 397 din 26 mai 1865 rezultând că existau următoarele biserici: Sfântul Nicolaie - Răcoasa (Alba), Sfinții Voievozi - Răcoasa, Sfântul Nicolaie - Verdea, Sfinții Voievozi - Gogoi, Adormirea Maicii Domnului - Mărăști.

În satul Varnița există o biserică din bârne de stejar,

ridicată în anul 1704 ce aparține inițial mănăstirii Varnița, care a fost metoh al mănăstirii Bistrița. Biserica Sfinții

Voievozi din Răcoasa a fost construită în anul 1807 iar Biserica Sfântul Nicolaie - Alba a fost construită în 1817. Cea din Gogoiu a fost construită în anul 1816 pe locul unei biserici datând din secolul al XVI-lea. Biserica Sfântul Nicolaie din Verdea a fost construită în anul 1816.

Biserica Sfinții Voievozi - Răcoasa este declarată monument istoric, fiind construită din bârne și șipci, în stil bizantin, fără ornamentații. În interior biserică este pictată. Atât în interior cât și în exterior, biserică este lipsită de inscripții. A fost reparată în anul 1896

și 1927. Cladirea adăpostește multe odore de valoare din care se evidențiază un Orologiu (carte de

citit) din 1896, catepeteasma, din mușama pictată în anul 1807. Există icoane de la înființarea bisericii: Sfântul Ioan Botezatorul, Sfânta Paraschiva, Sfântul Dimitrie, Maica Domnului, Sfinții Voievozi, Sfântul Gheorghe. În Altar se află o pânză de inisor de culoare gri, litografiată în negru „Punerea în mormânt”, donată de Preasfinția sa Episcopul Antim în 1952. La biserică cu hramul Sfântul Nicolaie - Alba se află două cărți numite Antologhion, dateate 1825, un Apostol din 1894, un Orologiu din 1896. Catepeteasma, ușile împărătești și icoanele pictate pe lemn: Iisus Hristos, Maica Domnului, Sfântul Nicolaie, Sfântul Dimitrie, datează din 1896. În biserică se mai afla o Evanghelie, datată 1903 și un Octoih, datat 1905.

Biserica din Mărăști construită în anul 1802 a fost distrusă în dimineața zilei de 9/22 iulie 1917. Sfințirea bisericii a avut loc pe 10 iulie 1928 sub domnia Majestății sale regele Mihai I al României și a Alteței sale Prințul Nicolaie. Are o icoană pictată de Ioan Cerasin din Bârlad, datat 1894. În biserică se află multe cărți vechi: Apostol din 1916, donat de Toader și Panaghia Ciolan, un Evhologiu, din 1920, Slujba Învierii din 1922, un Penticostar, din 1926.

În data de 12 septembrie 2004 s-a sfințit locul și a fost pusă piatra de temelie la Biserica parohială „Adormirea Maicii Domnului” din Răcoasa; 2004 - 2008: s-au efectuat lucrările de zidire a noii biserici; 2006 - 2008: locașul de cult a fost pictat, în tehnica fresco, de Dl Prof. Sorica Dumitru din București; pictura catepetesmei a fost executată de Pc. Arhid. Gabriel Sibiescu din Buzău; 28 septembrie 2008: a avut loc slujba de sfințire, care a fost oficiată de Înaltpreasfințitul Părinte Epifanie Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei.

*Andreea Milea, elevă, clasa a VII-a
Anca Dragu, elevă, clasa a V-a*

ACTIVITATEA CULTURALĂ

„Biblioteca este un fel de altar al cărții, iar cartea este îngerul care vine să vadă dacă e primit la rugăciune sau nu. Din antichitate și până acum bibliotecă și cartea sunt același țipăt al spiritului...” (Fănuș Neagu).

In 1902 Spiru Haret iniția “Activitatea extrașcolară” a învățătorilor: cercuri culturale, scoli adulți, șezători sătești, serbări școlare. Aceste activități se desfășurau în Căminele culturale. În perioada interbelică, acestea funcționau în hanuri din sat.

Duminica și la sărbătorile religioase (Paște, Sf.Gheorghe, etc) tot satul se aduna la Hora satului. Cu această ocazie se cunoșteau tinerii și se puneau chiar bazele unor familii. Dansurile specifice comunei noastre sunt: Hora lui Gheorghe, Rața, Virtecusul, Brașoveanca, De doi, dansuri care s-au păstrat până în zilele noastre, cu regretul că acest obicei, Hora satului, astăzi, nu s-a mai păstrat.

Începând din 1960 în Răcoasa și în Verdea din 1961, clădirile fostelor școli au devenit Cămine culturale.

O formă specifică a activității culturale în viața satului a fost șezătoarea. Aceasta era o întâlnire de muncă (la tors, la depănușatul porumbului), unde se spuneau ghicitori, iar fetele și flăcăii cântau și jucau. Acest obicei din păcate a dispărut în zilele

noastre. În anul 2008 s-a construit cămin nou în satul Varnița, în anul 2004 s-a construit cămin nou la Verdea, iar în anul 2014 s-a dat în folosință în satul Răcoasa.

Orice localitate care se respectă, își respectă și biblioteca, instituția care dă măsura civilizației și generozității cetățenilor din localitate. Biblioteca a luat ființă în anul 1959, pe suportul unei biblioteci sătești, neștiindu-se cu exactitate numărul

Am înțeles din primul moment, că rolul bibliotecarului nu este numai acela de a lua și a da cartea, ci trebuie să fie un specialist în informație, un bun psiholog cât și un bun pedagog. Iubesc cartea, citesc pentru a mă informa, dintotdeauna mi-au plăcut copiii și dorința mea cea mai mare este să le îndrum pașii spre lectură, spre informații. Îmi place ceea ce fac și prin câte greutatea a trecut biblioteca noastră (ne-am mutat de 8 ori în 24 ani, în 2005 localul a fost inundat, în 2010 localul a luat foc... dar cel mai important, volumul de carte a fost salvat în ambele cazuri) nu mi-aș schimba profesia și de aceea doresc să contribuie, după puținele mele resurse, la ridicarea nivelului spiritual și cultural al locuitorilor comunei și la promovarea patrimoniului cultural local.

Mi-aș dori să rămân în sufletele copiilor așa cum rămân dascălii lor, dar îi las pe aceștia să decidă. Biblioteca noastră numără la această dată un număr de peste 10.000 volume. Din anul 2010 biblioteca a intrat în programul Biblionet - lumea în biblioteca mea, fiind dotată cu 4 calculatoare cu webcam și căști, o imprimantă, un scanner și un videoproiector cu ecran de protecție, plus softul aferent. Prin acest program biblioteca noastră a câștigat două proiecte: **„Și copiii rromi au dreptul la informații”** și **„Ochiul timpului - Trecut, prezent, viitor”**, revistă editată cu ajutorul elevilor.

Ghiță Vlădoiu, bibliotecar

Universul meu

Satul meu natal este locul în care mă simt împlinită. Este înconjurat de peisaje spectaculoase care te încântă.

Îmbinarea armonioasă a dealurilor cu păduri îți dă o senzație de liniște. Când stai așezat pe covorul pufos de iarbă, ascultând vocile melancolice ale păsărilor și foșnetul frunzelor de prin păduri la care se adaugă susurul liniștit al apei, ai impresia că trăiești într-o poveste în care totul e posibil și de unde nu a-i mai pleca.

Privit de departe, pare un sătuc retras, ca în mijlocul unui cuib înconjurat de păduri. Acesta, pentru mine, este locul ideal, unde simt eu că trăiesc, departe de poluarea mecanismelor, în inima satului.

Casa mea se află în fața unui pârâu care curge neîncetat și limpede. Pot spune că aici am deslușit primele cuvinte și am făcut primii pași. Este leagănul copilăriei mele. Poate că atunci nu înțelegeam ce se întâmplă cu mine, trăiam doar o lume de basm, dar acum știu ce îți poate aduce valurile vieții.

Oricare copil de vârsta mea are un vis iar al meu este de a rămâne în acest loc minunat, unde pe bolta cerească, îmi e scris viitorul cu steluțe de argint. Mi-aș mai dori să devin dascăl la școala din sat îndemnându-i pe copii cu mult drag spre învățătură și de a-mi bea ceaiul pe terasă privind cu plăcere la locurile unde am copilărit altădată.

Pentru mine, în jurul acestui sat se învârte un univers fascinant pe care nu-l voi uita niciodată și în care vreau să trăiesc veșnic.

Maria Tîrlă, elevă, clasa a VIII-a

O călătorie în timp

Sunt un copil de 14 ani și locuiesc în comuna Răcoasa, o comuna săracă de altfel, dar care încălzește sufletele oamenilor, știind că mâine e o altă zi în care se pot schimba multe, fiindcă totul este posibil dacă ai voință.

Ceea ce pot să vă spun despre mine este că pot vedea viitorul. Și acum vreo câteva zile am avut o viziune despre cum va arăta satul meu peste treizeci de ani. În viziunea mea am văzut câțiva foști colegi de școală: Dorinel era sensei și antrena mulți copii, printre care și ai săi, să devină cei mai buni luptători de karate, Bogdan era profesor de muzică la școala din comună și îi delecta pe toți cei care îl ascultau cu notele lui magice, Andrei era primar și un foarte bun prieten al meu care m-a ajutat în cele ce vă voi povesti. Într-un sfârșit m-am văzut și pe mine, însă efectivul se mărise, aveam o soție și doi copii, o familie minunată. De profesie eram inginer constructor și majoritatea proiectelor mele erau în comună, fiind o bucurie imensă pentru mine că nu trebuie să plec în alte părți departe de familie.

Primul meu proiect era un hotel cu trei etaje, cu centru spa, cu sală de fitness, piscină și multe alte lucruri. Urma să fie o atracție mare pentru turiști și o „recomandare” bună pentru comuna noastră. Și uite așa până când comuna noastră devenise un oraș în toată puterea cuvântului, cu spital, parc acvatic, blocuri, stadion de fotbal, însă știți cum se spune că viitorul nu e niciodată bine definit, dar să va spun un secret: „Niciodată sa nu spui niciodată!”.

Dupa toate minunățiile astea viziunea mea s-a terminat, însă eu continui să visez și să sper, fiindcă „întotdeauna speranța moare ultima”. Ce-ar fi să mă ajutați?...

Ștefan Micu, elev, clasa a VII-a

Sunt un om!

Un înger?... O floare?.... Un suspin?
Atinge sufletele ochiul vinovăției, sincer
Ascult, simte durerea izvorâtă din abis
Privește lin hotarul plânsetului fără lacrimi
Nobilul păcat. Respect deplin pentru deșertăciune.
Domină hazardul cu unelte primitive
Stinge flacăra născută din nimic
Oprește sângele ce curge din eter!
O! Sunt mai bătrân acum, după o secundă!

Simt cum viața mi se scurge.
Dar nu.... Eu sunt doar un copil...
Fericire deplină? Un peste înecat?
Adulmecă mireasma cactușilor reci
Gustă licoarea nemuririi muritoare
Dormi în lanul algelor marine
Prinde-te în adevăr!
Un înger? O floare? Un suspin?
Nu! Eu sunt un om! Doar om!

Dănuț Ene

ETNOGRAFIE SPECIFICĂ COMUNEI RĂCOASA

Pe lângă gospodăriile din vatra satului, existau și odăile, care serveau la adăpostirea oamenilor în activitățile agricole de vară. Odăile aveau o încăpere sau două cu un mobilier sumar. Casele tradiționale din zona noastră aveau o tindă între două camere. Acestea erau văruiate atât în interior cât și afară. Pentru acoperis se foloseau paie sau șindrila. Azi se folosește tigla și mai ales tabla. Casei de locuit i s-au mai atașat chilerul și prispa. În chiler erau adăpostite lăzile cu cereale, legume, fructe, murăturile. Prispa, numită și târnaț, a evoluat odată cu gospodăria, pe ea aflându-se o laviță folosită vara pentru dormit. Decorul exterior al casei era dat de stâlpii prispei care erau prestați cu motive geometrice. Tăbanul are și astăzi florar cu diferite modele. Interiorul era deosebit în casa tradițională, față de ceea ce există astăzi. Era un colț unde se afla soba făcută din cărămidă arsă și lut, apoi văruiată. În colțul după ușă unde era blidarul de vase,

patul era de-a lungul peretelui de la spate, se mai aflau și lavițe așezate în unghi drept, cu masa în față. Casa avea o cameră de locuit, o cameră de oaspeți unde nu se făcea foc. Mai târziu a apărut și salonul unde se făceau petreceri. Azi, doar foarte puține case bătrânești mai păstrează mobilierul tradițional. Oamenii având pământuri mai departe de sat, rămâneau la curături vara în odăile construite, cu toată familia. În zilele de sărbătoare tinerii coborau în sat. Pe dealul Vârlanului erau adevărate gospodării. Azi puține din ele se mai păstrează.

PORTUL

Costumul femeiesc prezintă diferențieri pe categorii de vârstă. Portul fetelor până la căsătorie se deosebea de al femeilor tinere căsătorite și de al femeilor bătrâne prin diferite aspecte decorative cro-

matice. După 40 ani, femeile aveau un costum cu o ornamentică simplă, dominând culoarea neagră.

Cămașa sau iia era încrețită la vârf cu mâneca scurtă sau lungă. Cea de sărbătoare era din borangic, iar cea de lucru din cânepă. Ea se termina cu poale din bumbac sau câlți. Avea în părți clini. Fetele și femeile tinere purtau și ornamente din mărgelile colorate la cămașa de sărbătoare. Femeile purtau catrință care se lega cu bete. Catrința neagră, de lână, cu o dungă roșie la poale o purtau femeile după 45 ani. În zilele de lucru atât fetele cât și femeile purtau catrințe în vârste colorate: albastru, roșu, verde, galben învârstate cu negru. În zilele de sărbătoare catrința era învârtită cu fir, lână colorată și mătase vegetală. Pe cap purtau tulpan, ștergar, broboadă, tot în funcție de vârstă. Până la căsătorie fetele umblau cu capul descoperit, iar iarna un tulpan le lega părul. Nevestele tinere purtau un ștergar de borangic. Acesta era țesut în casă. Mătasea o vopseau în gălbui folosind ceapă sau frunze de gutui. Pentru vremea rea foloseau cojoace sau bundițe.

Costumul bărbătesc era format din: caciulă, cămașă, ȋțari, brâu, vestă, rostofor, suman. Cămașa avea un guler cusut cu negru. Lucrătura avea și la mâneci și pe piept tot același model de la guler. Se încheia cu bunghi (nasturi). Aceasta se băga în ȋțari, nu se purta pe deasupra. De la brâu în jos se purta rostofor (un fel de poale până la genunchi), care era încrețit la mijloc și avea pe poale aceleași ornamente ca și cămașa. Vara purtau ȋțari subțiri, țesuți în patru ȋțe, cu urzeală din lână și bumbac, prinși cu bârneți.

Bătrânii aveau ȋțari strânși și creți pe picior. Pe vreme rece se foloseau ȋțari de lână groși, drepți pe picior. Specific zonei Vrancei sunt ȋțarii fără față (prin așezare asimetrică a clinilor). Vestă era confecționată din stofă țesută în casă, cea folosită vara avea spatele făcut din satin. Locuitorii din Răcoasa și Verdea, purtau chimir lucrat din lână neagră sau ață și fir argintiu.

Căciula era din piele de miel negru sau brumăriu. Sumanul era țesut din lână sau din lână și păr de capră. El avea clini în părți, guler drept, la gât având niște încheietori numite "ațe cu găitane". Și bărbații purtau pentru timpul rece bundă și cojoc.

Încălțămintele tradiționale cuprindeau: cio-rapi, obiele, opinci. În zilele de sărbătoare încălțau pantofi, cizme sau ghetete cu tureacă. Opincile, făcute din piele de porc aveau un gurgui și se strâneau pe picior cu ațe fir păr de capră, numite nojite.

*Sebastian Roșu, clasa a V-a
George Ursachi, clasa a VI-a*

Aici, am rămas toți cei care avem rădăcini

Oricât aş umbla prin lumea asta mare, pașii mă poartă de fiecare dată pe același drum, către casă. Și „acasă” nu a fost niciodată oriunde pentru mine. Există un singur loc pe lumea asta unde simt că sunt eu. Un singur loc pe lume, în care mă simt în siguranță și mai aproape de Dumnezeu. Este locul în care prin simplitatea sa, a dat naștere unor oameni modești și omenoși. Doar acolo este pentru mine „acasă”, doar acolo m-a învățat mama mea să fiu un om bun și să spun cu mândrie că sunt de la Răcoasa.

N-am găsit niciodată un loc asemănător și nu pentru că relieful ar fi diferit de prin alte părți ci pentru că cei de aici sunt oameni strajnici. Că doar li s-a dus vestea de viteji și vor fi veșnic pomeniți în cărțile de istorie... Dincolo de asprimea celor ce trăiesc aproape de poalele pădurii și nu departe de munte, știu să fie oameni. Peste tot pe unde am umblat, am povestit despre ei.

Vremurile au mai schimbat câte ceva prin sat și nici oamenii nu mai sunt toți, cei pe care îi știam eu. Unii au plecat, au venit alții noi, unii s-au mutat aici de prin alte părți. Cert este că mulți s-au adaptat repede în peisaj ca și cum ar fi aici de o viață. Nu pot decât să mă gândesc la cât de primitivi suntem.

Îmi este uneori dor de Răcoasa de altădată. Regăsesc în peisajul amintirii mele oameni care nu mai sunt, dar care prin faptele lor au rămas în mintea mea. Și obiceiurile de atunci mi-au rămas vii în gând. Există oare să te duci prin vecini și să nu te poftescă la masă? Nu era nevoie de bunătăți și bucate alese ci doar bucuria de a fi împreună cu aproapele tău. Într-o frunză ruptă atunci, pe loc din vița de vie, îți împacheta o plăcintă, pentru a duce și acasă. Cât de simple și puține erau ingredientele pentru rețeta omeniei...

Ce bucurie mai mare să fi fost atunci pentru copii decât o bomboană sau o bucățică de zahăr cubic pe care, noi, copii care locuim pe Alba, le obțineam cu ușurință, oferind un zâmbet, mătușii Sevastița, că doar stăteam cu toții la joacă în poarta sa, câte o zi întreagă și nu ne certa vreodată că îi făceam gâlceavă. Și nana Tia care ne chema de pe drum să ne servească cu bomboane sau prăjituri ...

Era un timp în care să strigi la poarta unui vecin și să îi ceri câteva fire de leuștean sau poate un pahar de orez, nu era o rușine. Ce frumos și cu spor relaționau atunci între ei, oamenii... Învățăturile lor, iubirea și respectul, mi-au rămas în inimă. Le-am

purtat peste tot cu mine. Le-am împărtășit și altora din poveștile bătrânilor mei. Cum aş putea să uit vreodată povața lui tataia Neculai care îmi spunea să nu judec niciodată pe nimeni și să nu vorbesc de rău. De câte ori m-am abătut de la povața lui, mi-am cerut iertare în gând. Răcoșenii mei nu sunt numai darnici și omenoși. Sunt oameni făloși dar simpli. Regret că nu am apucat să vad în satul meu o horă sau un bal, dintre acelea de demult, când oamenii veneau îmbrăcați cu portul lor adevărat, lucrat de femei pricepute, de cele mai multe ori la lumina lămpii. Oare câte opere de artă s-au născut din acul sau din războiul lor de țesut, la lumina palidă a lumânării? Nu cred că știe cineva răspunsul, dar un lucru e clar : ne-au lăsat moștenire o parte din sufletul și priceperea lor. Mă mândresc că am avut ocazia să îmbrac de multe ori un costum popular adevărat, lucrat la noi, la Răcoasa și pot să jur că nicio rochie, oricât de scumpă, nu poate eclipsa frumusețea costumelor noastre. Au pus femeile pe ele, albastrul cerului și-al apelor, verdele firului de iarbă și galbenul grânelor și-al florilor de câmp. Am sufletul plin de bucurie că am cântat cu lăutarii satului și că avem oameni care vor încă să mai păstreze tot ce a fost bun.

Aici, între dealurile acestea pline de istorie și sânge, am rămas toți cei care avem rădăcini. Aici ne-am născut, am primit bucuria încreștinării și am dat mai departe viață, locului. Aș vrea ca cei care au vărsat sânge pentru ca zilele noastre de azi să fie în-sorite, să fie mândri de noi. Să le urmăm povețele, să luam exemplul la omenia lor și să iubim pământul de sub noi, că e scaldat în sânge.

Mioara Robu

Mi-e dragă Răcoasa!

Mi-e dragă Răcoasa pentru așezarea sa geografică, pentru lanțul de dealuri care o înconjoară întocmai ca zidurile unei cetăți, pentru râul Șușița coborâtor din Carpații Vrancei cu apă limpede și curată în cursul său domol.

Mi-e dragă Răcoasa pentru biserica de lemn Sfinții Voievozi, monument istoric, în care, la pruncie, am fost botezată, la adolescență am botezat și eu la rândul meu, iar la tinerețe am fost cununată.

Mi-e dragă Răcoasa pentru cimitirul de lângă biserică unde odihnesc bunicii, părinții, frațiorii și nașii mei de botez.

Și, mi-e dragă Răcoasa pentru că este leagănul copilăriei mele.

Cecilia Merchea

PERSONALITĂȚI DIN RĂCOASA

In comuna Răcoasa s-au născut și personalități ale vieții culturale românești. În anul 1895 a văzut lumina zilei **profesorul universitar Gheorghe Vlădescu - Răcoasa**, sociolog economist și om politic român. Acesta a fost unul dintre cei mai apropiați colaboratori ai lui Dimitrie Gusti, fonda-

torul Școlii sociologice din București. Între anii 1937-1948, Gheorghe Vlădescu - Răcoasa a activat și ca vicepreședinte al Institutului Internațional De Sociologie din Paris.

Președinte al Uniunii Patrioților înființată în vara lui 1942, după ieșirea României din război, Gheorghe Vlădescu - Răcoasa ajunge ministrul Naționalităților și, ca mulți intelectuali de bună credință era atașat ideii de democratizare a țării. Din decembrie 1947 este numit ambasadorul României la Moscova. Din anul 1952, 30 decembrie, este numit director al Bibliotecii Centrale Universitare din București.

O altă personalitate care a văzut lumina zilei în comuna noastră este **academicianul Aurel Iancu**, născut în anul 1928, absolvent al Liceului Comercial din Focșani și al Facultății de Economie Generală - A.S.E București. Specializare în SUA la Massachusetts Institute of Technology în anii 1970/197, unde a urmat cursurile profesorului P.Samuelson și profesorului R.M.Solow și a efectuat cercetare științifică sub îndrumarea profesorului E.Domar. Doctor în economie, conducător științific de doctorat și cadru didactic asociat la Universitatea Ecologică și la A.S.E, membru corespondent al Academiei Române din 1993. Premiul Academiei „P.S. Aurelian” pe anul 1972 pentru lucrarea „Eficiența economică

maximă”. Funcții în practica economică în anii 1953 - 1959 și în cercetarea economică, din 1960 cercetător principal, șef de sector și director științific. Vizite de studii în institute de cercetări și în universități din Marea Britanie, S.U.A., Germania, Elveția, Suedia. Este consultant ONU din 1983, membru al SOREC, al AGER și al Societății Internaționale pentru Intercomunicare a Noilor Idei. Este membru în colegiile de redacție ale revistelor: Romanian Economic Review, Oeconomia și Micro-economia aplicată. Menționat în Dictionary of International Biography și în Who 's Who in Baikans. A publicat peste 250 de articole și studii în reviste științifice pe o tematică economică variată și este autor a 7 cărți. Este coordonator general al editării „Opere complete” ale marelui savant român Nicholas Georgescu - Roegen.

Tot în Răcoasa s-a născut la data de 21 iunie 1961 **Preotul lector universitar doctor Gheorghe Viorel Holbea**, prodecanul Facultății de Teologie Ortodoxă „Justinian Patriarhul” din București. În 1978 -1983 a terminat Seminarul Teologic Ortodox din Buzău, șef de promoție. În 1984 - 1988, licențiat al Institutului Teologic de grad universitar din București. În 1988 - 1982 a urmat cursurile de doctorat la Institutul teologic de grad universitar din București. În anii 1994 - 2000 urmează cursurile de Doctorat în Teologie Dogmatică la Universitatea „Aristotelio” din Tesalonic.

*Denisa Irimia, clasa a IV-a
Ștefan Epuraș, clasa a IV-a*

SATUL MEU NATAL, ATUNCI, ACUM ȘI-N VIITOR

Răcoasa - un nume care multora li s-ar părea străin, chiar fără importanță. Cine mai știe că el datează de pe vremea lui Ștefan cel Mare sau că în vatra satului s-au găsit chiar și urme dacice? Cine-și mai amintește de cruda luptă din 1918 purtată pe crestele Mărăștiului? Cine știe că urme din război mai sunt păstrate încă?

Răcoasa e o comună de dimensiune medie aruncată undeva în munții Vrancei. Așa cum îmi place să îl numesc este: „fortăreața dintre păduri” deoarece oriunde ai îndrepta privirea stau paznicii localității, stejarii și fagii.

Ieri, acest sanctuar dintre copaci, a fost leagănul copilăriei mele. Aici am făcut primii pași, sprijinindu-mă de scările bunicii, privind curioasă la lumea de afară. Aici am început să cunosc viața, să o miros, să o gust, să o ating și să o visez. Acesta era minunatul meu castel unde eu puteam fi orice: rege, prințesă sau soldat. Aici purtam lupte crâncene cu găștele vecinilor și cu pietrișul de pe drum care mă mai doboră uneori, dar de fiecare dată reveneam cu forțe proaspete. Aici am învățat să leg prietenii, să mă joc frumos și să visez. Am învățat că fiecare fir de iarbă e important, că viața poate fi așa cum vrem noi să fie.

Acum, Răcoasa înseamnă pentru mine căminul adolescenței și a maturității fragede. Mai am încă mult de învățat și mă bucur uneori când mai găsesc în sânul ei un strop de liniște pură, când mai zăresc pe stradă un vecin albit de viață și de griji, când reîntalnesc vechi prieteni care mă salută zâmbitori. Sunt abia la începutul vieții și mă bucur că acest început a avut loc aici, într-un sat liniștit, proaspăt, plin de iubire și speranță.

Pe viitor, nu-mi doresc decât să văd Răcoasa mai zambitoare și mai prosperă ca niciodată. Nu vreau extravagante pentru comuna mea și totuși ar fi binevenite o terasă unde să-ți petreci cea mai fierbinte zi de vară, mâncând o înghețată, un parc unde să redescoperi frumusețea primăverii, o pensiune pentru turiștii mausoleului din Mărăști și poate și alte îmbunătățiri.

Nu mi-ar place ca Răcoasa să devină un oraș, ci din contră m-ar bucura mai mult dacă și-ar păstra farmecul natural, iar atunci când o să o vizitez să redescoper acea liniște pură pe care nu o mai pot găsi altundeva.

Ramona Ignat, elevă, clasa a IX-a

Satul nostru, mândră floare

Foaie verde și-o lalea,
Noi vă vom scrie ceva
Care azi vă amintește
Ce a fost și poate este.

Satul nostru minunat
Cu flori multe înzestrat,
Cu verdeață și culoare
Și miresme-nbietoare.

Este totul pentru noi
Cuibul nostru părintesc
Trandafirul sufletesc
Susurul cel tineresc.

E un soare plin de raze
Ce sclipesc neîncetat,
Toți sătenii fiind harnici
Și la inimă curați.

Are un râu în care vara,
Cu toți mergem la scăldat.
Șușița la ea ne cheamă
Ca-ntr-un vis mai fermecat.

Astăzi, stăm și ne gândim,
Ce a fost și încă este
Satul nostru românesc,
Unde toți cu drag pășesc.

*Valentina Filimon, elevă,
clasa a VIII-a
Ana-Maria Năstase, elevă,
clasa a VIII-a*

BIBLIOGRAFIE

- Raiu Ștefan, Monografia comunei Răcoasa, manuscris
Prof. Broina Mihail, Monografia școlii „Regina Maria” Mărăști
Prof. Găman Florica, Lucrare științifico - metodică pentru obținerea gradului didactic I
Alexandrescu V., Prodan C. Mărăști 1917
Averescu Alexandru, Notițe zilnice de război 1916 - 1918
Băldescu Radu, Bătălia de la Mărăști, Sibiu, 1928
Cherciu Cezar, Vrancea și ținutul Putnei, Un secol de istorie 1820 - 1920
Columbeanu Virgil, Mărăști, Mărășești, Oituz în documente militare străine, București 1997
Cupșa Ion, Mărăști, Mărășești, Oituz, Editura Militară, București 1967
Dabija Gheorghe, Armata română în războiul mondial 1916 - 1918, volumul IV
Chirițescu Constantin, Istoria războiului pentru întregirea României 1916 - 1918, volumul V
Munteanu Monica, Munteanu Mitică, Mărăști - localitate istorică la poarta de intrare în Țara Vrancei, Buzău 1998
Sadoveanu Mihail, Mărăști 1967
Tucă Florian, Câmpul istoric de la Mărăști, Editura Militară, 1973
Vasilescu Coman, Toponimia comunei Mărăști
Pușcă M. Ion, Valea Șușiței, București, 1987
Marele dicționar geografic al României, volumele I-V, București 1898 - 1902
Monografia Județului Putna, Focșani, 1943
Pavel Elena, Portul popular moldovean, Iași, 1976
Preda Constantin, Monedele geto-dacilor, Editura Academiei, București, 1973
Vlăduțiu Ion, Etnografia românească, Editura Științifică, București, 1973

Tipar executat la Tipografia..... în .. exemplare.

Revista **OCHIUL TIMPULUI**. Răcoasa - trecut, prezent, viitor poate fi citită și online pe site-ul Bibliotecii Comunale Răcoasa la adresa www.bibliotecaracoasa.ro